การเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น
เพื่อพัฒนาการเรียนรู้แบบตื่นตัวและไตร่ตรอง[1]

กนกวรรณ เลาหบูรณะกิจ คะตะกิริ [2]

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้นำเสนอการออกแบบการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นเพื่อพัฒนาการเรียนรู้แบบตื่นตัวและไตร่ตรอง โดยให้ความสำคัญกับ "กระบวนการเรียนรู้ (learning process)" และ "กระบวนการทางปัญญา (cognitive process)" เพื่อนำไปสู่ active deep learning งานวิจัยนี้ใช้ can-do statements 15 ข้อความตามระดับของกรอบ CEFR (Common European Framework of Reference for Languages) ในการออกแบบการเรียนการสอน และใช้ข้อความที่ผู้เรียนเขียนสะท้อนความคิดของตนใน blog เป็นเครื่องมือและข้อมูลในการวิเคราะห์ ผลการวิจัยสรุปได้ว่าระดับที่มีความเหมาะสมในการตั้งเป้าหมายของวิชานี้อยู่ในระดับ B1-B2 ตามกรอบ CEFR และผู้เรียนทุกคนใช้ทักษะด้านปัญญา (cognitive skills) เช่น ทักษะการสรุปและการเปรียบเทียบได้ดี แต่มีผู้เรียนบางส่วนเท่านั้นที่ใช้ทักษะอภิปัญญา (meta-cognitive skills) เช่น ทักษะการวิเคราะห์ การประเมินตนเอง และการวางแผนได้ ทั้งนี้ สามารถนำผลวิจัยไปใช้ปรับปรุงการเรียนการสอนเพื่อกำหนด

[1] บทความนี้ได้รับเงินทุนอุดหนุนการทำวิจัยเพื่อปรับกระบวนการเรียนการสอนให้เป็นรูปแบบ active learning ของศูนย์นวัตกรรมการเรียนรู้ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

[2] หน่วยงานผู้แต่ง: ภาควิชาภาษาตะวันออก คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ระดับความสามารถที่เป็นเป้าหมายได้เหมาะสม และการกระตุ้นให้ผู้เรียนใช้ทักษะอภิปัญญา (meta-cognitive skills) ในการเรียนรู้มากขึ้น

คำสำคัญ: การเรียนรู้แบบตื่นตัว, การเรียนรู้แบบตื่นตัวอย่างแท้จริง, การเรียนรู้แบบไตร่ตรอง, ข้อความแสดงความสามารถ (CDs), บันทึกการเรียนรู้ (blog)

Japanese language education for developing active and reflective learning[3]

Kanokwan Laohaburanakit KATAGIRI[4]

Abstract

This study presents a Japanese language teaching class which implemented active and reflective learning. The class focused on the students' learning process and cognitive process with an aim to involve the students in active deep learning. Fifteen can-do statements, in compliance with the guidelines of the Common European Framework of Reference for Languages (CEFR), were used to design the class. Students' reflective blogs were analyzed to capture data on learning achievement. The study showed that the corresponding levels for students' development were CEFR levels B1-B2. The study also revealed that all students used cognitive skills, such as summarizing and comparing. In contrast, only some of the students used meta-cognitive skills, such as analyzing, self-evaluating, and planning when writing their blogs. The results from the study help improve subsequent

[3] This article was funded by the Learning Innovation Center, Chulalongkorn University.

[4] Affiliation: Department of Eastern Languages, Faculty of Arts, Chulalongkorn University

lessons by setting appropriate goals according to students' levels, and by activating the students' meta-cognitive skills more frequently.

Key words: active learning, reflective learning, active deep learning, can-do statements (CDs), blog

1. ความสำคัญของปัญหาและวัตถุประสงค์งานวิจัย

ปัจจุบันการจัดเรียนการสอนเพื่อการเรียนรู้แบบตื่นตัวหรือ active learning แพร่หลายขึ้น มีการจัดกิจกรรมในชั้นเรียนให้ผู้เรียนเป็นผู้ปฏิบัติ เช่น ให้ผู้เรียนตอบคำถาม นำเสนอผลงาน ฯลฯ นอกเหนือจากการฟังบรรยาย

อย่างไรก็ตาม การจัดกิจกรรมในชั้นเรียนเพียงอย่างเดียวอาจไม่ใช่การจัดการเรียนการสอนแบบ active learning ที่แท้จริง มิโสะกะมิ (Mizokami 2014: i-36) กล่าวว่า ปัจจุบันมีวิชาจำนวนมากที่จัดการเรียนการสอน active learning แบบผิวเผิน กล่าวคือ มุ่งจัดแต่กิจกรรมเป็นหลัก ดังนั้น เพื่อจะให้เป็น active learning ที่แท้จริง ผู้สอนต้องไม่มุ่งแต่ทำกิจกรรมเพียงอย่างเดียว แต่จะต้องปรับกระบวนทัศน์จาก "กระบวนทัศน์การสอน (teaching paradigm)" เป็น "กระบวนทัศน์การเรียนรู้ (learning paradigm)" อย่างเต็มรูปแบบ

การปรับ "กระบวนทัศน์การเรียนรู้ (learning paradigm)" หรือการทำให้ active learning แบบผิวเผินเข้าใกล้ active deep learning นั้น ผู้สอนต้องให้ความสำคัญกับ "กระบวนการการเรียนรู้ (learning process)" และ "กระบวนการทางปัญญา (cognitive process)" ของผู้เรียนพร้อมกับการจัดกิจกรรมด้วย บอนเวลล์ (Bonwell (n.d.)) กล่าวถึงลักษณะที่สำคัญ 7 ประการของ active learning ไว้ว่า 1) ต้องให้ผู้เรียนร่วมทำกิจกรรมมากกว่านั่งฟังผู้สอน 2) ต้องให้ผู้เรียนร่วมทำกิจกรรมที่ได้แสดงออกหรือมีการแสดง output เช่น อ่าน เขียน ถกปัญหา 3) ต้องให้ความสำคัญกับการพัฒนาทักษะของผู้เรียน 4) ต้องให้ผู้เรียนได้รับรู้ถึงทัศนคติของตน 5) ต้องเพิ่มแรงจูงใจให้ผู้เรียน 6) ต้องให้ข้อมูลย้อนกลับ (feedback) แก่ผู้เรียนได้ทันที 7) ต้องให้ผู้เรียนได้ฝึกพัฒนาความคิดขั้นสูง เช่น ฝึกวิเคราะห์ ประเมินผล

สำหรับศาสตร์การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ หลังยุคการสอนเพื่อสื่อสาร (communicative approach) แม้ว่าผู้สอนจะออกแบบการสอนให้ผู้เรียนเป็นผู้ปฏิบัติหรือสื่อสารมากขึ้น แต่ผู้สอนส่วนมากยังคงให้ความสำคัญกับกระบวนทัศน์การสอนหรือมุ่งพัฒนาว่าควร “สอนอย่างไร” มากกว่าจะคำนึงในมุมมองการเรียนรู้ของผู้เรียน การปรับกระบวนทัศน์ให้เกิด "การเรียนรู้" จึงเป็นสิ่งสำคัญที่ควรคำนึงถึง

บทความวิจัยนี้เสนอแนวทางการออกแบบและจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ (ภาษาญี่ปุ่น) แบบ active learning ที่เน้น "กระบวนทัศน์การเรียนรู้ (learning paradigm)" โดยคำนึงถึงลักษณะสำคัญทั้ง 7 ประการของบอนเวลล์เพื่อให้เกิด active learning ที่แท้จริง โดยนำการเรียนรู้แบบไตร่ตรองหรือ reflective learning มาผสมผสานกับ active learning การจัดการเรียนการสอนดังกล่าวจัดขึ้นในวิชา "ภาษาศาสตร์ภาษาญี่ปุ่นประยุกต์" ระหว่างเดือนมกราคม-พฤษภาคม พ.ศ. 2560 จำนวน 15 สัปดาห์ (45 ชั่วโมง) ผู้เรียนเป็นนิสิตชั้นปีที่ 3-4 ซึ่งศึกษาภาษาญี่ปุ่นเป็นวิชาเอก คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 18 คน

วิชาภาษาศาสตร์ภาษาญี่ปุ่นประยุกต์ แต่เดิมเป็นวิชาบรรยายที่มุ่งให้ความรู้เกี่ยวกับภาษาศาสตร์เชิงประยุกต์ เช่น การรับภาษาที่สอง ภาษาศาสตร์สังคม เป็นต้น แต่จากการเรียนการสอนที่ผ่านมาทำให้ผู้สอนตระหนักว่า การบรรยายความรู้เกี่ยวกับศาสตร์ดังกล่าวเพียงอย่างเดียวไม่อาจพัฒนาผู้เรียนให้นำความรู้ไปใช้ประยุกต์หรือนำไปปฏิบัติได้จริง ผู้สอนจึงลดเนื้อหาความรู้และเพิ่มเวลาเพื่อสร้างความเชื่อมโยงระหว่าง “ความรู้” และ “การนำมาใช้ได้จริง” เพื่อให้ตอบคำถามผู้เรียนว่า “เรียนวิชานี้แล้วได้เรียนรู้อะไรและนำมาใช้ได้อย่างไร” “การนำไปใช้จริง” ในที่นี้หมายถึงการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศผ่านการทำกิจกรรม (active learning) โดยให้ผู้เรียนพูด เขียน ถกปัญหา และหันกลับไปไตร่ตรอง (reflective learning) ประสบการณ์จากการทำกิจกรรมและเชื่อมโยงประสบการณ์กับความรู้ทางทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศผ่านการเขียน blog การผสมผสานระหว่าง active learning และ reflective learning เข้าด้วยกัน

คาดว่าจะทำให้เกิด active deep learning หรือ active learning ที่แท้จริงซึ่งจะสะท้อนลักษณะสำคัญที่บอนเวลล์กล่าวถึงได้

บทความวิจัยนี้มีจุดประสงค์ 2 ประการคือ 1) เสนอแนวทางการออกแบบการสอนภาษาต่างประเทศ (ภาษาญี่ปุ่น) เพื่อให้เกิดการเรียนรู้แบบตื่นตัวและไตร่ตรอง 2) วิเคราะห์ผลการจัดการเรียนการสอนรูปแบบดังกล่าว

ในหัวข้อต่อจากนี้ หัวข้อที่ 2 จะกล่าวถึงกรอบความคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง หัวข้อที่ 3 จะเสนอวิธีการจัดการเรียนการสอนเพื่อการเรียนรู้แบบตื่นตัว (active learning) และไตร่ตรอง (reflective learning) หัวข้อที่ 4 จะกล่าวถึงวิธีการดำเนินการวิจัยและผลการจัดการเรียนการสอน หัวข้อที่ 5 เป็นส่วนอภิปรายผล และหัวข้อที่ 6 เป็นบทสรุปและข้อเสนอแนะ

2. กรอบแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนแบบ active และ reflective

คะจิอุระ (Kajiura 2015, 31-32) กล่าวถึงความแตกต่างระหว่าง active learning และ active deep learning ว่า การเน้นรูปแบบการเรียนให้มีกิจกรรมหลากหลาย อาจดูเหมือนเป็นการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนตื่นตัว แต่หากเนื้อหาอยู่เพียงระดับการพูดคุยทั่วไป ก็จะไม่นำไปสู่การเรียนรู้เชิงลึก คะจิอุระ ยังกล่าวอีกว่าเพื่อให้เกิด deep learning ผู้เรียนจะต้องคิดและเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิมที่มีเพื่อค้นพบความแตกต่างที่ซ่อนอยู่ให้ได้ นอกจากนี้ ผู้สอนควรออกแบบให้ชัดเจนว่าต้องการพัฒนาทักษะและความสามารถผู้เรียนด้านใด และเพื่อให้เกิดการพัฒนาดังกล่าวจะต้องใช้กิจกรรม

ประเภทใด

การฝึกให้ผู้เรียนรู้จักคิดวิเคราะห์และเชื่อมโยงความรู้ใหม่และเก่าจะต้องมีเครื่องมือที่เหมาะสม วิธีที่ใช้ในงานวิจัยนี้คือ การให้ผู้เรียนบันทึกผลงานการใช้ภาษาญี่ปุ่นของตนและบันทึกการเรียนรู้ของตนผ่าน blog ที่ผู้เรียนสร้างขึ้นเพื่อทำการ "ไตร่ตรองตนเอง (reflection)" ตามที่ยอร์ก-บาร์ (York-Barr et al. 2001) กล่าวไว้ว่า งานวิจัยส่วนใหญ่ที่ศึกษาเกี่ยวกับการไตร่ตรองมักจะมอบหมายให้ผู้เรียนเขียนบันทึก (journal) หรือทำแฟ้มผลงาน (portfolio) เพื่อศึกษากระบวนการไตร่ตรอง

คำว่า "reflective" ใน "reflective learner" มาจากแนวความคิดของชอน (Schön 1983) ที่เสนอคำว่า "reflective practitioner" หรือผู้ปฏิบัติงานที่ไตร่ตรอง สำหรับงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศมีการใช้แนวคิด reflection มาประยุกต์ใช้เช่นกัน สเวน (Swain 2006, 106) เสนอแนวคิด "languaging" ซึ่งหมายถึงการพูดหรือเขียน “ความคิด ความรู้สึก” ของผู้เรียน เพื่อแก้ไข (reshape) การรับรู้ทางปัญญา (cognition) ของผู้เรียนอันจะนำไปสู่การไตร่ตรองที่ลึกขึ้น กลุ่มผู้วิจัยของสเวนออกแบบให้ผู้เรียนภาษาฝรั่งเศสฟังเรื่องจากเทปหรือให้ดูภาพ และให้เขียนเล่าเรื่องนั้นเป็นภาษาฝรั่งเศส ต่อมากลุ่มผู้วิจัยนำสิ่งที่ผู้เรียนเขียนมาแก้รูปภาษา (แต่ไม่แก้ความหมาย) ให้ถูกต้องและเป็นที่ยอมรับ หลังจากนั้นให้ผู้เรียนสังเกตความแตกต่างระหว่างเรื่องที่ตนเองเขียนกับเรื่องที่ถูกปรับแก้ ระหว่างที่ผู้เรียนสังเกต กลุ่มผู้วิจัยได้อัดวีดิทัศน์ไว้ หลังจากนั้นกลุ่มผู้วิจัยจะเปิดวีดิทัศน์เพื่อดูพร้อมกับผู้เรียน และหยุดวีดิทัศน์เป็นระยะเพื่อถามสิ่งที่ผู้เรียนคิดตอนที่สังเกตเห็นความแตกต่าง กลุ่มผู้วิจัยจะปล่อยให้ผู้เรียนแสดงความคิดความรู้สึกหรือ languaging เช่น ผู้เรียนอาจจะแสดงความเชื่อเกี่ยวกับภาษาเป้าหมาย (ภาษาฝรั่งเศส) แสดงความเข้าใจ หรือแสดงการค้นพบว่าทำไมภาษาที่ตนเขียนจึงถูกปรับแก้ เป็นต้น สเวนเรียก languaging ว่าเป็น "coming-to-know-while-speaking phenomenon" และกล่าวว่าผู้เรียนที่มีความสามารถสูงมักจะทำ languaging ได้ดีกว่าผู้เรียนที่ความสามารถไม่สูง สเวนสรุปว่า languaging เป็น

เครื่องมือที่ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาที่สองและสามารถช่วยส่งเสริมผู้เรียนให้เกิดความเข้าใจที่ลึกซึ้งได้

อย่างไรก็ตาม สเวนไม่ได้จำแนกประเภทของ languaging ว่า ข้อความหรือรูปภาษาประเภทใดที่แสดง “ความลึก” ของการ languaging และแสดงได้ดีกว่าหรือไม่ อย่างไรในขณะเดียวกัน มีงานวิจัยของ บิกส์และทัง (Biggs and Tang 2011, 29) ที่ศึกษารูปภาษาที่บ่งชี้ว่าผู้เรียนเรียนรู้อย่าง "ผิวเผิน (surface)" หรือเรียนรู้อย่าง "ลึกซึ้ง (deep)" โดยสังเกตจาก "กริยา" ในการทำกิจกรรมของผู้เรียน บิกส์และทังสรุปกริยาที่แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนเรียนรู้อย่างลึกซึ้งไว้ เช่น กริยา "หันกลับไปไตร่ตรอง (reflect)" "ประยุกต์ (apply)" "ตั้งสมมติฐาน (hypothesis)" เป็นต้น และสรุปกริยาที่แสดงว่าผู้เรียนเรียนรู้อย่างผิวเผินไว้ เช่น กริยา "จำ (memorize)" "ระบุ (identify)" "เข้าใจประโยค (comprehend sentence)" เป็นต้น

งานวิจัยเกี่ยวกับทักษะการเรียนรู้ยังพบได้ในงานวิจัยของชรอว์และเดนนิสัน (Schraw and Dennison 1994, 460) ที่กล่าวถึงทักษะที่สะท้อนการไตร่ตรองอย่างลึกซึ้ง หรือทักษะที่แสดงกระบวนการคิดที่เรียกว่า metacognition ซึ่งหมายถึงความสามารถในการไตร่ตรอง เข้าใจ ควบคุม และวางแผนการเรียนรู้ ชรอว์และเดนนิสันกล่าวว่าผู้เรียนที่มี metacognition จะเรียนรู้ได้ดีกว่าผู้เรียนที่ไม่มี metacognition โดยชรอว์และเดนนิสันอ้างอิงงานวิจัยที่อธิบายถึงทักษะของ metacognition หรือ metacognitive skills ว่าเป็นทักษะอภิปัญญาหรือทักษะขั้นสูง เช่น การวางแผน การจัดการข้อมูล การหันกลับมาไตร่ตรอง และการประเมิน เป็นต้น

งานวิจัยนี้จะออกแบบกิจกรรมเพื่อให้เกิดการเรียนรู้แบบตื่นตัว (active learning) โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะพัฒนาความสามารถทางภาษาต่างประเทศและพัฒนาทักษะของผู้เรียน โดยใช้ blog เป็นเครื่องมือให้ผู้เรียนได้เขียนรูปภาษาออกมาเพื่อหันกลับไปไตร่ตรอง (reflective learning) หรือทำการ languaging ซึ่งคาดว่าจะให้เกิดการพัฒนาทักษะของผู้เรียนและนำไปสู่การเรียนรู้ที่ลึกซึ้ง (active deep learning)

2.2 แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยเกี่ยวกับการออกแบบการเรียนการสอนและกิจกรรม

2.2.1 การมีปฏิสัมพันธ์กับคนรอบข้างด้วยการบันทึกผ่าน blog

วีกอตสกี (Vygotsky) สร้างทฤษฎีจิตวิทยาการศึกษาตามแนวทางมาร์กซิสต์ หลังจากเขาเสียชีวิต มีผู้นำแนวความคิดเขามาเผยแพร่อย่างกว้างขวาง หนังสือที่รวบรวมบทความและแนวคิดของวีกอตสกีถูกตีพิมพ์ในปี 1978

วีกอตสกี (Vygotsky 1978) สังเกตการเรียนรู้ของเด็กและเสนอว่าการเรียนรู้ของเด็กจะประสบความสำเร็จได้จะต้องมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมหรือการทำอะไรร่วมกันกับผู้ใหญ่ที่เป็นคนรอบข้างในสังคม เช่น พ่อ แม่ ครู เพื่อนบ้าน ฯลฯ การมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมคือการได้รับการชี้แนะและความช่วยเหลือจากผู้ใหญ่รอบข้าง ในบทความของเขากล่าวถึงทฤษฎีการเรียนรู้ที่ชื่อว่า social constructivism หรือทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองผ่านการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นในสังคม พร้อมกันนี้ วีกอตสกีเสนอแนวคิดที่เรียกว่า “พื้นที่รอยต่อพัฒนาการ (Zone of Proximal Development) หรือ ZPD” พื้นที่รอยต่อพัฒนาการหมายถึงระยะห่างระหว่างระดับพัฒนาการที่เป็นจริง (actual development level) และระดับพัฒนาการที่สามารถจะเป็นไปได้ (potential development level) วีกอตสกีกล่าวว่าเด็กจะก้าวข้ามพื้นที่รอยต่อพัฒนาการ (ZPD) ไปสู่ระดับพัฒนาการที่สามารถจะเป็นไปได้นั้น จะต้องได้รับการชี้แนะหรือการช่วยเหลือจากคนในสังคม และบทบาทเชิงปฏิสัมพันธ์ของคนในสังคมที่มาช่วยสนับสนุนนั้นเปรียบเสมือนกับ “นั่งร้าน" หรือ "ยกพื้น” (scaffold) ซึ่งตีความได้ว่าคือ "ฐานการช่วยเหลือ" ที่ช่วยผลักดันให้เด็กก้าวข้ามต่อไปอีกขั้นหนึ่งได้

งานวิจัยนี้ได้ออกแบบให้ผู้เรียนบันทึกผลงานการทำกิจกรรมและการเรียนรู้ของตนเองลงใน blog และให้คนรอบข้าง ได้แก่ ผู้สอน เพื่อนร่วมชั้น คนในสังคม อ่านและแสดงความเห็นเพื่อช่วยสนับสนุนการเรียนรู้ ซึ่งการใช้ blog นับเป็นเครื่องมือที่เป็น

scaffold หรือฐานการช่วยเหลือที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาก้าวข้ามระดับที่ตนเองอยู่ในปัจจุบันไปสู่ระดับพัฒนาการที่สามารถจะเป็นไปได้

2.2.2 การออกแบบกิจกรรมที่ท้าทายและส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้

ดังที่กล่าวใน 2.1 ถึง คะจิอุระ ที่กล่าวไว้ว่า ผู้สอนควรออกแบบการเรียนการสอนให้ชัดเจนว่าจะพัฒนาความสามารถประเภทใดแก่ผู้เรียน และควรใช้รูปแบบกิจกรรมประเภทใด การออกแบบกิจกรรมที่ชัดเจนจึงเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่ง

คราเชน (Krashen 1980) นำเสนอ input hypothesis และกล่าวว่าควรให้ความสำคัญกับการให้ input โดยควรให้ input กับผู้เรียนจำนวนมาก (lots of input) แต่ในขณะเดียวกันต้องเป็น input ที่เข้าใจได้ไม่ยากหรือง่ายเกินไป (comprehensible input) คราเชนกล่าวถึงระดับความยากง่ายที่ส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ว่าควรมีระดับสูงกว่าระดับความสามารถปัจจุบันของผู้เรียน 1 ขั้นหรือที่รู้จักกันว่า i+1 โดย i หมายถึงระดับความสามารถของผู้เรียนในปัจจุบัน ดังนั้นผู้สอนควรออกแบบกิจกรรมเพื่อพัฒนาความสามารถผู้เรียนที่ไม่ยากเกินไปและง่ายเกินไป กล่าวคือสูงกว่าระดับความสามารถในปัจจุบันเพียงหนึ่งระดับหรือ i+1

เจแปนฟาวน์เดชั่น (The Japan Foundation 2010) ได้ออกแบบเว็บไซต์ที่ชื่อ “Minna no Can-do Site” ซึ่งรวบรวม Can-do Statements จำนวน 1045 ข้อความ ประกอบด้วย Can-do Statements ที่พัฒนาขึ้นโดย CEFR (Common European Framework of Reference for Languages) จำนวน 493 ข้อความ และที่พัฒนาขึ้นเองจำนวน 552 ข้อความ

Can-do Statements หมายถึงข้อความที่กำหนด “สิ่งที่ผู้เรียนควรหรือน่าจะทำได้” ตามกรอบมาตรฐานประเมินความสามารถทางภาษาของ CEFR ที่แบ่งออกเป็น 6 ระดับ เรียงจากระดับต่ำไปสูง ได้แก่ระดับ A1, A2, B1, B2, C1, C2

กรอบ CEFR ถูกพัฒนาขึ้นเพื่อใช้กำหนดมาตรฐานระดับความสามารถทางภาษาของประชากรของประเทศในสหภาพยุโรปและในหลายประเทศ เช่น ประเทศไทย ในประเทศญี่ปุ่น ได้นำมาอ้างอิงเพื่อออกแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษและภาษาญี่ปุ่น อย่างไรก็ตาม มีกรอบมาตรฐานอื่นนอกจาก CEFR ที่นิยมใช้อย่างแพร่หลายด้วย ได้แก่ กรอบมาตรฐานแสดงระดับความสามารถการพูดที่พัฒนาโดย ACTFL (The American Council on the Teaching of Foreign Languages) ซึ่ง คนโด(Kondo 2012, 95) กล่าวว่าเป็นกรอบที่ใช้อย่างแพร่หลายและใช้กับ 65 ภาษา คนโดแสดงผลการเทียบระดับระหว่างกรอบของ ACTFL และ CEFR ไว้ในแผนภาพด้านล่าง

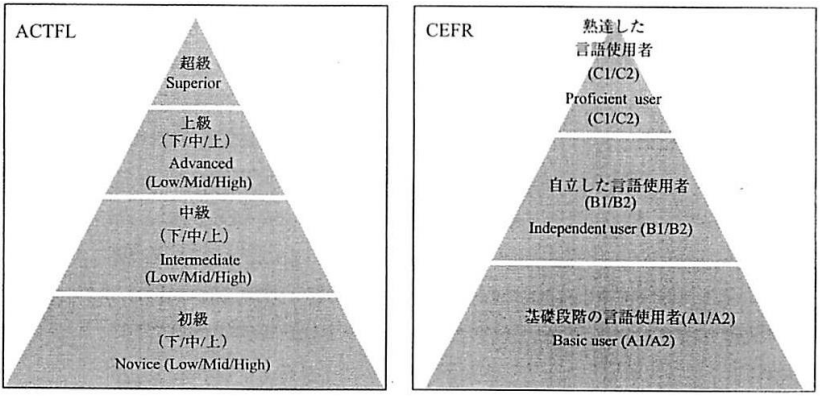

แผนภาพที่ 1 การเทียบระดับของกรอบมาตรฐานทั้งสอง
(อ้างอิง แผนภาพที่ 4 ของ Kondo 2012, 93)

งานวิจัยนี้จะอ้างอิงระดับความสามารถตามกรอบของ CEFR และ ACTFL พร้อมกับอ้างอิง Can-do Statements ใน “Minna no Can-do Site” เพื่อออกแบบกิจกรรมที่พัฒนาทักษะผู้เรียนในระดับ i+1

การเรียนการสอนจะเริ่มจากการให้ผู้เรียนทำกิจกรรมพูดหรือเขียนก่อนโดยผู้สอนจะยังไม่สอนหรือให้ข้อมูล (input) ใด ๆ การให้ผู้เรียนพูดหรือเขียนออกมาหรือการให้ผู้เรียนแสดง output ออกมานั้น จะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนตระหนักถึงช่องว่าง (gap) ระหว่างความสามารถในปัจจุบันของตนและความสามารถที่ควรจะหรือน่าจะทำได้ในอนาคต ซึ่งความคิดนี้จะตรงกับความคิด output hypothesis ของสเวน (Swain 1993) ที่กล่าวว่าการเรียนรู้จะเกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนได้พูดหรือเขียนออกมาและได้ตระหนักถึงความแตกต่างหรือช่องว่างของสิ่งที่ตนเองทำได้และสิ่งที่ตนเองควรจะทำได้

ในขณะเดียวกันการเรียนการสอนก็ให้ความสำคัญของการให้ input หรือนำความคิดเรื่อง input hypothesis มาอ้างอิงด้วย โดยหลังจากผู้เรียนได้พูดหรือเขียน (output) แล้ว ผู้สอนจะให้ input จำนวนมาก (lots of input) จากเครื่องมือส่งเสริมการเรียนรู้และจากเจ้าของภาษาที่พูดหรือเขียนในหัวข้อเดียวกับผู้เรียน การให้ input จำนวนมากเป็นแนวคิด input hypothesis ของคราเชน (Krashen 1980) ที่กล่าวว่า การให้ input ที่ดีและจำนวนมากจะช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ได้ หลังจากผู้เรียนได้รับ input แล้ว ผู้เรียนจะต้องสังเกตและเปรียบเทียบ output ของตนและ input ของเจ้าของภาษาและเขียนความคิดของตน (reflect) ลงใน blog ด้วยภาษาแม่หรือภาษาที่ตนเองถนัดหรือทำการ languaging ตามแนวคิดของสเวน (Swain) ที่กล่าวใน 2.1 หลังจากนั้นคนรอบข้างในสังคมเข้ามาแสดงความคิดเห็นและช่วยเหลือผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้ตามแนวความคิดสังคมฐานความรู้ตามทฤษฎี social constructivism ดังที่ได้กล่าวไว้ใน 2.2.1

2.2.3 การประเมินผลการเรียนรู้ที่สำคัญและเหมาะสมกับการเรียนการสอนแบบ Active Learning

มะท์ซุฌิตะและอิฌี (Matsushita and Ishii 2016, 18) กล่าวถึงการประเมินการเรียนรู้ว่ามี 4 ประเภท ดังนี้

แผนภาพที่ 2 สี่ประเภทของการประเมินการเรียนรู้
(แปลจาก Matsushita and Ishii 2016, 18
แผนภาพที่ 1-3 การประเมินการเรียนรู้ 4 ประเภท)

มะท์ซุฌิตะและอิฌิ (Matsushita and Ishii 2016, 17-19) กล่าวว่าการประเมินแบบที่ **IV** หรือการประเมินภาคปฏิบัติ (performance assessment) และการประเมินจากแฟ้มสะสมงาน (portfolio) ที่เน้นกระบวนการมากกว่าผลลัพธ์ เป็นการประเมินที่สำคัญยิ่งและเหมาะสมกับบริบทการเรียนการสอนแบบ active learning นอกจากนี้ การประเมินแบบที่ **I** เช่น ให้ผู้เรียนเล่าถึงการเรียนรู้ของตนหรือให้ผู้เรียนแสดงการไตร่ตรอง (reflection) ก็ช่วยส่งเสริมด้านความคิดและช่วยส่งเสริมการเรียนรู้เชิงปัจเจกบุคคลได้ดีและเหมาะสม

กับการเรียนการสอนแบบ active learning เช่นกัน สำหรับการประเมินแบบที่ Ⅱ เช่น สอบถามความสนใจ สอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนก็เป็นการประเมินที่นำมาใช้อ้างอิงได้ มะท์ซุฌิตะและอิฌิกล่าวว่าการประเมินเชิงคุณภาพหรือแบบที่ Ⅰ และ Ⅳ ซึ่งเป็นการประเมินเชิงอัตวิสัย ผู้สอนควรมีเกณฑ์หรือ rubrics สำหรับอ้างอิงตอนประเมิน ซึ่งอาจจะใช้ตัวเลขแสดงค่าของแต่ละระดับได้

ในงานวิจัยนี้ จะใช้การประเมินเชิงคุณภาพหรือการประเมินแบบที่ Ⅰ และ Ⅳ เพื่อวัดผลของวิชาเป็นหลัก โดยมีการวัดผลเรียงตามสัดส่วนคะแนนจากมากและน้อยดังต่อไปนี้

1. การบันทึกการเรียนรู้ผ่าน blog	35 คะแนน (แบบที่ Ⅰ และ Ⅳ)
2. การออกแบบและทำ powerpoint (งานกลุ่ม) (กิจกรรมที่ 2)	25 คะแนน (แบบที่ Ⅳ)
3. การสอบข้อเขียนปรนัยและอัตนัย (ทฤษฎีการรับภาษาต่างประเทศ)	15 คะแนน (แบบที Ⅲ)
4. การเข้าร่วมทำกิจกรรม 6 กิจกรรม	10 คะแนน (แบบที่ Ⅳ)
5. การนำเสนอผลงาน (presentation) (กิจกรรมที่ 6)	7.5 คะแนน (แบบที่ Ⅳ)
6. การประเมินตนเองของนิสิต (นิสิตกำหนดตัวชี้วัดที่แสดงการพัฒนาของตน)	7.5 คะแนน (แบบที่ Ⅳ)

สำหรับการเขียนบันทึกการเรียนรู้ผ่าน blog ซึ่งมีสัดส่วนคะแนนมากที่สุด ผู้สอนได้ทำ rubrics (ดูภาคผนวก) และแจกให้ผู้เรียนเพื่อเป็นแนวทางการจัดทำในวันแรกของการเรียนการสอน

ผู้ประเมินข้อ 1-5 คือผู้สอน ผู้ประเมินข้อ 6. คือผู้เรียน สำหรับข้อ 1. และ ข้อ 5. ผู้สอนเป็นผู้ประเมินหลักแต่จะอ้างอิงคะแนนโหวตร่วมจากผู้เรียนในชั้นเรียนและอาสาสมัครเจ้าของภาษาญี่ปุ่นประกอบด้วย

3. วิธีการจัดการเรียนการสอน

3.1 ก่อนทำกิจกรรม

ในวันแรกของการเรียน ผู้สอนจะอธิบายแนวความคิดการจัดการเรียนการสอนและให้ผู้เรียนตอบแบบสอบถามที่ถามถึง “สิ่งที่อยากเรียนและกิจกรรมที่อยากฝึกพูดและเขียน” ซึ่งสามารถสรุปผลได้ 3 ประเด็นคือ 1) ผู้เรียนต้องการพัฒนาภาษาญี่ปุ่นให้เป็นธรรมชาติมากขึ้น (เป็นธรรมชาติ) 2) ผู้เรียนต้องการฝึกพูดและเขียนภาษาญี่ปุ่นให้คนรับสารเข้าใจได้โดยง่าย (เข้าใจง่าย) 3) ผู้เรียนต้องการฝึกกิจกรรมที่นำไปใช้ได้จริง (เชื่อมโยงกับความเป็นจริง)

หลังจากนั้นจะให้ผู้เรียนประเมินความสามารถตนเองผ่าน Can-do statements (ต่อจากนี้จะเรียกว่า CDs) จำนวน 15 ข้อความ (ตารางที่ 1) ซึ่งคัดสรรมาจาก CDs จำนวน 1045 ข้อความในเว็บไซต์ “Minna no Can-do Site” วิธีการคัดสรร CDs จะอ้างอิงผลงานวิจัยของกนกวรรณ (Kanokwan 2560) ที่วิเคราะห์ผลการประเมินความสามารถการพูดของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทยที่ศึกษาภาษาญี่ปุ่นเป็นวิชาเอกในคณะอักษรศาสตร์จำนวน 157 คนตามกรอบของ ACTFL จากการเปรียบเทียบระดับความสามารถตามกรอบของ ACTFL และ CEFR ตามแผนภาพที่ 1 ทำให้คาดช่วงระดับความสามารถปัจจุบันของผู้เรียนได้ว่าอยู่ในช่วงระดับ A2-B1-B2 ตามกรอบของ CEFR

หลังจากนั้น จะกำหนดหัวข้อกิจกรรม (task) โดยอ้างอิงผลแบบสอบถามข้างต้นและคัดเลือก CDs ที่เกี่ยวข้องกับทักษะการพูดหรือการเขียนขึ้นมาจำนวน 15 ข้อความ กิจกรรมที่กำหนดได้แก่

กิจกรรมที่ 1 **:** พูด/เขียนแนะนำตัวให้มีเสน่ห์และให้คนจำได้ (การพูด การเขียน)

กิจกรรมที่ 2 : ออกแบบ Powerpoint อย่างมีประสิทธิภาพ (การเขียน)

กิจกรรมที่ 3 : เขียนแนะนำสถาบันลงในโฮมเพจแบบให้ผู้อ่านเข้าใจได้ง่าย (การเขียน)

กิจกรรมที่ 4 : พูดเล่าเรื่องและเขียนบรรยายให้เห็นภาพ (การพูด การเขียน)

กิจกรรมที่ 5 : เป็นผู้ฟังที่ดี (การพูด)

กิจกรรมที่ 6 : นำเสนอผลงาน (Presentation) ที่ทรงพลัง (การพูด)

แต่ละกิจกรรมจะสัมพันธ์กับ CDs 15 ข้อความและระดับตามกรอบของ CEFR ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1 Can-do Statements (CDs) และระดับที่ใช้ประเมินกิจกรรม
(( ) = ระดับตามกรอบ CEFR)

Can-do Statements (CDs) ที่คัดเลือกจาก Minna no Can-do Site	ใช้ประเมินกิจกรรม
1. ท่านสามารถแนะนำตนเองด้วยคำศัพท์ไม่ยากนักในสถานการณ์ เช่น แนะนำตนเองในวันแรกของการเรียน ท่านสามารถบอกสิ่งที่ตนเองเชี่ยวชาญ สนใจ งานอดิเรก หรือความหมาย หรือกำเนิดชื่อ เป็นต้น (A2) 2. ท่านสามารถเขียนประโยคสั้นๆเพื่อแนะนำตัวหรือเขียนแนะนำตนเองใน blog ให้ผู้อื่นอ่านเกี่ยวกับครอบครัวของท่าน งานของท่าน งานอดิเรกของท่าน หรือเรื่องพื้นฐานเกี่ยวกับตัวท่านได้ (A2) 3. ท่านสามารถแนะนำตนเองได้อย่างน่าสนใจ อยากติดตาม ในสถานการณ์ได้แก่ แนะนำตนเองในวันแรกของการเรียน สามารถดึงดูดความสนใจของผู้ฟังและพูดเรื่องราวของตนให้เป็นที่ประทับใจได้ (B1)	กิจกรรมที่ 1 พูด/เขียนแนะนำตัว

Can-do Statements (CDs) ที่คัดเลือกจาก Minna no Can-do Site	ใช้ประเมินกิจกรรม
4. ท่านสามารถเขียนแนะนำตนเองด้วยประโยคที่ได้ใจความโดย เขียนแนะนำตนเองใน blog เกี่ยวกับเรื่องราวของตนเอง เรื่องเกี่ยวกับครอบครัว การทำงาน งานอดิเรก ได้ (B1)	
5. ท่านสามารถเขียนแนะนำมหาวิทยาลัยของท่านด้วยประโยคง่าย ๆ โดยเขียนแนะนำในโฮมเพจ (A2) 6. ท่านสามารถเขียนแนะนำมหาวิทยาลัยของท่านอย่างละเอียดในระดับหนึ่งลงในโฮมเพจ (B1)	กิจกรรมที่ 3 เขียนแนะนำสถาบันลงโฮมเพจ
7. ท่านสามารถเขียนเล่าเรื่องสิ่งที่ตนเองค้นพบหรือเล่าประสบการณ์ที่ผิดพลาดด้วยประโยคง่าย ๆ โดยเขียนเล่าใน blog ของตน (A2) 8. ท่านสามารถเขียนเล่าเรื่องราว ประสบการณ์หรือความรู้สึกที่ไม่อาจลืมเลือนได้ใน blog ของตน เช่น เขียนเล่าถึงเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝัน (เช่น อุบัติเหตุ) ประสบการณ์ต่างวัฒนธรรม โดยเขียนได้อย่างละเอียดในระดับหนึ่ง เขียนได้อย่างมีลำดับขั้นตอนและเข้าใจง่าย (B1) 9. ท่านสามารถใช้ภาษาในขอบเขตที่กว้างในระดับหนึ่ง สามารถบรรยายได้อย่างชัดเจน เล่าเรื่องราวในมุมมองของตนได้ สามารถใช้โครงสร้างภาษาที่ซับซ้อนบ้างเพื่อสื่อเรื่องราวหรือเรียงร้อยเรื่องราวให้ผู้อ่านเข้าใจได้ง่าย (B2)	กิจกรรมที่ 4 พูดเล่าเรื่อง/เขียนบรรยาย
10. ท่านสามารถนำเสนอ (presentation) เกี่ยวกับหัวข้อที่ตนเองรู้เป็นอย่างดี เข้าใจประเด็นและสามารถเตรียม	กิจกรรมที่ 2 และ 6

Can-do Statements (CDs) ที่คัดเลือกจาก Minna no Can-do Site	ใช้ประเมินกิจกรรม
Powerpoint ที่เข้าใจง่ายโดยแบ่งประเด็นการนำเสนอได้อย่างเหมาะสม เรียงลำดับคำอธิบายให้เข้าใจง่าย และนำเสนอได้อย่างประทับใจ (B1) 11. ท่านสามารถนำเสนอ (presentation) ที่ไม่ยากนักได้หากเตรียมมาก่อนล่วงหน้า และผู้ฟังสามารถเข้าใจสิ่งที่นำเสนอได้โดยไม่ลำบาก การนำเสนอเป็นการนำเสนอที่มีประเด็นที่ชัดเจน (B1)	ออกแบบ Powerpoint และนำเสนอผลงาน
12. ท่านสามารถแสดงความรู้สึกของตนเองออกมาได้ เช่น แสดงความรู้สึกตกใจ แสดงว่ามีความสุข เศร้า แสดงว่าตนมีความสนใจหรือไม่สนใจ และสามารถโต้ตอบหรือแสดงการตอบสนองเมื่อคู่สนทนาแสดงความรู้สึกบางอย่างได้ (B1) 13. ท่านสามารถพูดคุยกับอาจารย์ที่บังเอิญเจอในลิฟต์ได้ โดยเล่าถึงสถานการณ์ในปัจจุบันของตน เช่น กำลังทำอะไรอยู่ ได้สามารถพูดคุยและแสดงความรู้สึกของตนเองได้อย่างไม่เคอะเขิน (B1) 14. ท่านสามารถเข้าร่วมการสนทนาและพูดคุยเรื่องที่ตนเองคุ้นเคยได้โดยไม่ต้องเตรียมตัวมาก่อน (B1) 15. ท่านสามารถเข้าร่วมการสนทนาและปฏิบัติตนเป็นผู้ฟังที่ดีได้ โดยตั้งใจฟังเรื่องราวของคู่สนทนา ตอบรับด้วย backchannel เพื่อให้การพูดของคู่สนทนาดำเนินต่อเนื่องไปได้อย่างเหมาะสม ทำให้คู่สนทนารู้สึกดีและทำให้การพูดคุยไม่ติดขัด นอกจากนี้ยัง	กิจกรรมที่ 5 เป็นผู้ฟังที่ดี

Can-do Statements (CDs) ที่คัดเลือกจาก Minna no Can-do Site	ใช้ประเมินกิจกรรม
สามารถสอดแทรกและแสดงความคิดเห็นของตนต่อคำพูดของคู่สนทนาได้อย่างเหมาะสมด้วย (B2)	

3.2 การจัดการเรียนการสอนในแต่ละรอบของการทำกิจกรรม

การเรียนการสอนจะทำผ่านการให้ทำกิจกรรมทั้ง 6 โดยแต่ละกิจกรรม มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ให้ผู้เรียนสร้าง blog หลังจากนั้นให้ผู้เรียนประเมินความสามารถตนเองก่อนทำกิจกรรมด้วย CDs จำนวน 15 ข้อความ

2. ในชั้นเรียนจะให้ผู้เรียนทำกิจกรรม[5]โดยไม่ให้เตรียมตัวล่วงหน้า (task-preceded class) สำหรับกิจกรรมการพูดผู้เรียนจะต้องอัดเสียงของตนเองและคู่สนทนาและถอดตัวอักษรด้วย หลังจากนั้นผู้เรียนจะไตร่ตรองผลการทำกิจกรรมของตนเอง รับรู้ถึงช่องว่าง (gap) ของสิ่งที่ตนทำได้และสิ่งที่ยังทำไม่ได้ และบันทึกลงใน blog

3. ในชั้นเรียนครั้งถัดมา จะให้อ่านหรือฟังผลงานของเพื่อนในชั้น บางครั้งจะมีการให้คะแนนผลงานที่ดีร่วมกัน ให้แสดงความเห็นเกี่ยวกับจุดที่ควรชมเชยและปรับปรุงของเพื่อน ผู้สอนอาจจะแนะนำจุดที่ควรแก้ไขหลัก ๆ ก่อนที่ผู้เรียนจะหันกลับไปไตร่ตรองและเปรียบเทียบงานของเพื่อนและของตนเองผ่าน blog

[5] รายละเอียดอยู่ในตารางที่ 2

4. ผู้สอนจะแนะนำเครื่องมือการเรียนรู้ (learning resources)[6] เพื่อให้ผู้เรียนได้ต่อยอดความรู้และปรับแก้ผลงานของตนได้ นอกจากนี้ ผู้สอนจะให้ข้อมูล (input) การใช้ภาษาของเจ้าของภาษา (คนญี่ปุ่น)[7] ซึ่งเจ้าของภาษาจะทำกิจกรรมรูปแบบเดียวกันหรือคล้ายกันกับผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนเปรียบเทียบระหว่างการใช้ภาษาของตนและกับเจ้าของภาษา บางครั้งจะให้ผู้เรียนแสดงความเห็นเกี่ยวกับข้อมูล (input) ของเจ้าของภาษาและอภิปรายในชั้นเรียนด้วย หลังจากนั้นผู้เรียนจะแก้ไขภาษาของตนในกิจกรรมให้ดียิ่งขึ้นใน blog

5. ในชั้นเรียนครั้งต่อมา ผู้สอนจะแนะนำจุดที่สามารถทำให้ดียิ่งขึ้นไปอีก เพื่อให้ผู้เรียนนำกลับไปแก้ไขอีกครั้ง หลังจากนั้นผู้สอนจะสรุปทฤษฎีการเรียนรู้และการรับภาษาต่างประเทศในส่วนที่ผู้เรียนเกี่ยวข้องหรือค้นพบผ่านการทำกิจกรรมนั้น ๆ โดยจะเชื่อมโยงความรู้ดังกล่าวเข้ากับประสบการณ์การเรียนรู้ผ่านกิจกรรม

นอกจากนี้ จะมีอาสาสมัครเจ้าของภาษาชาวญี่ปุ่น 1 คน (ที่อ่านภาษาไทยได้) ติดตามอ่าน blog ของผู้เรียนอย่างสม่ำเสมอ เพื่อแสดงความคิดเห็น คำแนะนำเกี่ยวกับภาษาญี่ปุ่นที่ผู้เรียนใช้ เป็นการสร้างชุมชนการเรียนรู้ที่หลากหลาย ซึ่งจะส่งผลให้ผู้เรียนได้รับความคิดเห็นที่ต่างจากเพื่อนในชั้นเรียนหรืออาจารย์

6. สุดท้ายผู้เรียนจะประเมินความสามารถของตนตาม CDs ตามกิจกรรมที่เกี่ยวข้องอีกครั้ง

กระบวนการตั้งแต่ข้อ 1-6 นี้จะใช้เวลาประมาณ 2-3 สัปดาห์ต่อ 1 กิจกรรม เมื่อจบกิจกรรมหนึ่ง ก็จะเริ่มทำกับกิจกรรมต่อไปจนครบ 6 กิจกรรม และจนจบภาคการศึกษา สามารถสรุปกระบวนการจัดการเรียนการสอนในหนึ่งรอบกิจกรรมได้ตามแผนภาพที่ 3

[6] รายละเอียดอยู่ในตารางที่ 2

[7] รายละเอียดอยู่ในตารางที่ 2

กระบวนการการจัดการเรียนการสอนในหนึ่งรอบกิจกรรม

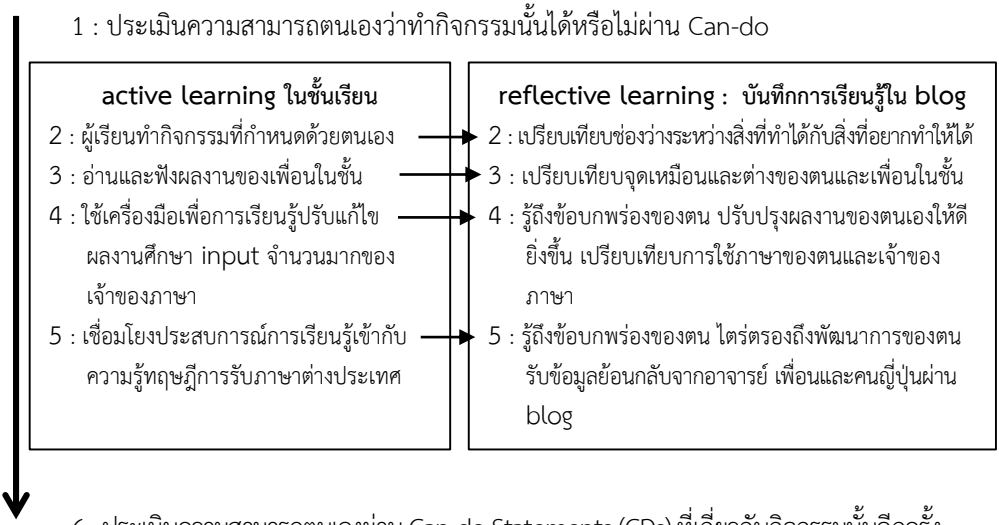

แผนภาพที่ 3 กระบวนการจัดการเรียนการสอนในหนึ่งรอบกิจกรรม

ตารางที่ 2 รายละเอียดกิจกรรม เครื่องมือการเรียนรู้ และข้อมูลการใช้ภาษาของเจ้าของภาษา

กิจกรรม	เครื่องมือการเรียนรู้ [8]	ข้อมูลเจ้าของภาษา
กิจกรรมที่ 1 : พูด/เขียนแนะนำตัว 1.1 พูดแนะนำตัว 1-2 นาทีให้เพื่อนจำได้ 1.2 เขียนแนะนำตัวสมัครงานเพื่อให้บริษัทอยากเรียกตัวสัมภาษณ์ (300-400 คำ)	lang-8 (ชุมชนออนไลน์ที่เจ้าของภาษาจะเข้ามาแก้ไขภาษาให้)	1. วีดิโอและสคริปต์แนะนำตัวของคนญี่ปุ่น 9 คน คนละ 1-2 นาที 2. ตัวอย่างการเขียนแนะนำตัวสมัครงานของคนญี่ปุ่น 11 ตัวอย่าง
กิจกรรมที่ 2 : ออกแบบ Powerpoint ออกแบบ Powerpoint 5-7 สไลด์เพื่อเสนอข้อมูลที่น่าสนใจในจุฬาสำหรับนิสิตต่างชาติในจุฬา	2.1 หนังสือ "**一生使える見やすい資料のデザイン入門**" 2.2 online course ใน J-MOOC วิชา "ออกแบบจากมุมมองผู้ใช้"	ตัวอย่าง Powerpoint ที่เข้าใจง่าย จำนวน 75 สไลด์จากหนังสือ "**一生使える見やすい資料のデザイン入門**"

[8] URL ได้แก่ lang-8 : https://lang8.com/login?from=header

ひらがなメガネ : http://www.hiragana.jp/

かりん: http://japanese-learning.isc.yamaguchi-u.ac.jp /collocation/pc.html

なつめ: https://hinoki-project.org/natsume/

少納言: http://www.kotonoha.gr.jp/shonagon/

NINJAL-LWP: http://nlb.ninjal.ac.jp/

backchannel ของมหาวิทยาลัยโทฮกขุ : http://www.sal.tohoku.ac.jp/nik/aizuchi/

รายการวิทยุ **日天**: https://radiocloud.jp/archive/nichiten

เว็บไซต์แนะนำสำนวนภาษาญี่ปุ่นที่ใช้ในการนำเสนอผลงาน : http://mcu.edu.tw/~pailing/pc/03_ppt.html สืบค้น กุมภาพันธ์ 2560.

กิจกรรม	เครื่องมือการเรียนรู้ [8]	ข้อมูลเจ้าของภาษา
กิจกรรมที่ 3 : เขียนแนะนำสถาบันลงโฮมเพจ เขียนแนะนำสถาบัน (จุฬาฯ คณะฯ หอสมุด ฯลฯ) เพื่อประชาสัมพันธ์ในโฮมเพจ (350-450 คำ)	3.1 เครื่องมือเติมเสียงอ่านคันจิในโฮมเพจ **ひらがなメガネ** 3.2 เครื่องมือค้นหาคำที่มักจะใช้คู่กัน (collocation) **かりん/なつめ/少納言**/ NINJAL-LWP	ตัวอย่างการเขียนแนะนำสถาบันในโฮมเพจจำนวน 12 ตัวอย่าง (นำข้อความแนะนำสถาบันญี่ปุ่นในโฮมเพจมาปรับชื่อและปรับระดับคำศัพท์และไวยากรณ์ให้ผู้เรียนอ่านเข้าใจได้ง่าย)
กิจกรรมที่ 4 : พูดเล่าเรื่อง / เขียนบรรยาย 4.1 ดูภาพการ์ตูนและเล่าเรื่องให้เพื่อนฟัง (สลับกันเล่าและฟังเรื่องที่ต่างกัน) 4.2 เขียนเรื่อง "เมื่อฉันเจอผี... ประสบการณ์ที่ไม่อาจจะลืมได้" ให้สนุกและละเอียด 4.2 เขียนเรื่องสั้นบรรยายตามจินตนาการ（**空想作文**）ความยาว 1 หน้า A4	lang-8 (ชุมชนออนไลน์ที่เจ้าของภาษาจะเข้ามาแก้ไขภาษาให้)	4.1 ตัวอย่างการเล่าเรื่องด้วยภาพการ์ตูนของคนญี่ปุ่นจำนวน 23 คน (ภาพและเรื่องเดียวกับที่ผู้เรียนเล่า) 4.2 ตัวอย่างการเขียนเรื่อง "ประสบการณ์ที่ไม่อาจจะลืมได้ของฉัน" ที่คนญี่ปุ่นเขียนจำนวน 9 เรื่อง 4.3 ตัวอย่างการเขียนเพื่อเปิดเรื่องที่น่าสนใจและตอนจบเรื่อง 8 ตัวอย่าง
กิจกรรมที่ 5 : เป็นผู้ฟังที่ดี 5.1 สังเกตพฤติกรรมตนเองตอนเป็นผู้ฟังในกิจกรรมเล่าเรื่องใน 4.1 โดยฟังเสียงที่อัดไว้	เว็บไซต์ฝึกฝนการตอบรับด้วย backchannel ของมหาวิทยาลัยโทโฮะกุ	5.1 archive รายการวิทยุ **日天** 5.2 บทสนทนาโต้ตอบของพิธีกรสองคนในรายการวิทยุ **日天** จำนวน 12 ครั้ง

กิจกรรม	เครื่องมือการเรียนรู้ [8]	ข้อมูลเจ้าของภาษา
5.2 สังเกตพฤติกรรมการเป็นผู้ฟังของพิธีกรในรายการวิทยุและเปรียบเทียบกับตน 5.3 ทำกิจกรรมเล่าเรื่องใน 4.1 ด้วยการ์ตูนเรื่องใหม่และปรับพฤติกรรมให้เป็นผู้ฟังที่ดี		
กิจกรรมที่ 6 : นำเสนอผลงาน 6.1 สร้าง Poster และนำเสนอเรื่อง "หากฉันเป็นอาจารย์จะสอนวิชา...ด้วยวิธี..." 3 นาที 6.2 ออกแบบ Powerpoint และนำเสนอเรื่อง "สิ่งที่ฉันพัฒนามากที่สุดในการเรียนวิชานี้" เป็นเวลา 3 นาที	เว็บไซต์แนะนำสำนวนภาษาญี่ปุ่นที่ใช้ในการนำเสนอผลงาน	ตัวอย่างการนำเสนอที่ดีที่เผยแพร่ใน Youtube เช่น การนำเสนอของ Steve Jobs เป็นต้น

เพื่อให้เห็นภาพกระบวนการการจัดทำกิจกรรมชัดเจนยิ่งขึ้น ขอยกตัวอย่างการเขียนรายงานเกี่ยวกับกิจกรรมใน blog โดยจะยกกิจกรรมที่ 3-5 ที่ผู้เรียนเขียนถึงไว้ ดังนี้

1. ตัวอย่างการเขียน blog ที่อธิบายกิจกรรมที่ 3: เขียนแนะนำสถาบันลงโฮมเพจ

โจทย์ของคราวนี้ก็คือให้เขียนแนะนำมหาวิทยาลัยหรือคณะค่ะ (ละ) เราเลยเลือกเขียนแนะนำอาหารของโรงอาหารในมหาวิทยาลัยค่ะ (สายกิน 555) งานคราวนี้เราจะทำกัน 7 (?) ขั้นตอนค่ะ (ละ)

1. รวบรวมข้อมูลภาษาไทย (ละ) 2.เอามาเขียนแนะนำเป็นภาษาญี่ปุ่นภายใน 400 ตัวอักษร (ละ) 3.ส่งให้อาจารย์แก้ หลังจากที่ส่งให้อาจารย์ดู (ละ) ก็ได้รับคอมเมนต์มาแบบนี้ค่ะ... (ละ) 4.ให้เพื่อนคอมเมนต์ให้ คอมเมนต์ที่ได้มาก็มีประมาณนี้ค่ะ (ละ) 5.เอากลับไปแก้ (ละ) ส่วนจุดที่เราปรับแก้ก็จะมีตามนี้ค่ะ... (ละ) 6.ให้อาจารย์เช็คอีกรอบ (ละ) สุดท้ายแลกกันดูกับเพื่อนในกลุ่มอีกรอบแล้วได้คอมเมนต์ว่า...(ละ) 7.เอาไปลง lang-8 ให้คนเช็คภาษา (ละ) ที่มีคนแก้มาให้คือประโยคนี้ค่ะ (ละ)

สรุปข้อที่ควรระวังที่เจอในการเขียนครั้งนี้ 1.ระวังเรื่อง ***コロケーション*** *อย่างเช่นตรง* ***～の魅力は…にある。*** *2.อย่าสะเพร่า...อ่านเช็คด้วยว่าพิมพ์ผิดมั้ย (ละ) 3.ดูความเข้ากันของเนื้อหาทั้งหมด (ละ) 4.ถ้ามีจำกัดตัวอักษรให้ดูความสำคัญของเนื้อหาในสัมพันธ์กับจำนวนตัวอักษรที่ใช้ (ละ) 5.มองในมุมมองคนอ่าน อย่างของเราลืมนึกไปว่าคนอ่านจะหาโรงอาหารไม่เจอ เลยไม่ได้ใส่ที่ตั้งไว้ให้ หาคิดถึงคนอ่านมากขึ้นก็น่าจะเขียนอะไรที่มีประโยชน์กับคนอ่านได้มากขึ้นค่ะ! พอเขียนออกมาว่าเราแก้ไปยังไงบ้างแล้วก็รู้สึกว่าผ่านกระบวนการอะไรมาเยอะเหมือนกันแฮะ กว่าจะออกมาเป็นงานเขียนชิ้นนึง (ผู้เรียน No.5)*

2. ตัวอย่างการเขียน blog ที่อธิบาย กิจกรรมที่ 4: พูดเล่าเรื่อง / เขียนบรรยาย (สัปดาห์ที่ 1)

คราวนี้เรียนเรื่องการเขียนอย่างไรให้เห็นภาพค่ะ (ละ) ก่อนอื่นอาจารย์จะให้การ์ตูน 4 ช่องมาให้ดูค่ะ แล้วก็ให้พูดบรรยายให้เพื่อนฟัง (ละ) ปัญหาใหญ่ที่ตามมาคือ นึกคำไม่ออกค่ะ คลานภาษาญี่ปุ่นคืออะไร ? ขี่หมาพูดอย่างไร ? หมากลับหลังหันพูดอย่างไร ? การอ้อมไปอีกด้านพูดอย่างไร ? เลยพูดออกมาตามสภาพด้านล่างเลยค่ะ ที่เน้นสีไว้คือศัพท์ที่ตอนแรกไม่รู้และพูดผิดค่ะ (ละ) แล้วทีนี้อาจารย์ก็แจกชีทมาค่ะ เป็นเขียนบรรยายเรื่องนี้เหมือนกัน แต่เป็นคนญี่ปุ่นเขียน มีหลายแบบ เลยได้ศึกษาการเล่าเรื่องหลาย ๆ สไตล์ ทีนี้เลยลองสรุปสิ่งที่สำคัญ สิ่งที่ได้รับมาคร่าว ๆ ตามนี้ค่ะ (ละ) จากในชีทจะเจอคำบรรยาย

ความรู้สึกละเอียดกว่าเราเยอะ เช่น (ละ) เท่านี้เราก็จะเห็นภาพมากขึ้นแล้ว ! จากชั่วโมงเรียนครั้งนี้ก็ได้ความรู้ใหม่ ๆ เช่นเคยค่ะ แถมมีประโยชน์สุด ๆ จะเรื่องคำศัพท์หรือเทคนิคการเล่าเรื่องก็ได้เรียนรู้หมดเลย (ผู้เรียน No.16)

3. ตัวอย่างการเขียน blog ที่อธิบาย กิจกรรมที่ 4: พูดเล่าเรื่อง / เขียนบรรยาย (สัปดาห์ที่ 2-3)

*คราวนี้เราได้ทำกิจกรรมในห้อง เขียน **描写文** เป็นภาษาญี่ปุ่น จำนวนความยาว 1 หน้า A4 ค่ะ (ละ) อาจารย์ให้(อ่าน)เรื่องเล่าสั้นๆที่ไม่ค่อยดีเท่าไร เกี่ยวกับเด็กเล่าว่าเจอผีมันสั้นมากค่ะ แค่ประมาณว่า ผมเดิน ๆ ไป จู่ ๆ ผีก็ออกมา กลัวมาก วิ่งหนีอยู่ผีก็เพิ่มจำนวนขึ้นมา พอหนีเข้าไปในบ้าน ก็เป็นบ้านของผี ตอนแรกก็ไม่คิดอะไรมากค่ะ (ละ) ทีนี้อาจารย์ก็ให้เราตั้งคำถามว่า ตรงไหนไม่ละเอียดพอ (ละ) แล้วให้เราระดมสมองคิดกับเพื่อน*

ทีนี้เลยสะกิดใจหลายอย่างเลย อย่างเช่น "เดินตอนไหน?" "ผีหน้าตาเป็นอย่างไร" "ผีเพิ่มมาขนาดไหน" "ทำไมเข้าไปในบ้านนั้น?" "รู้ได้อย่างไรเป็นบ้านของผี" เจอจุดบอดเยอะมากค่ะ !

*ทีนี้เราก็คิดเลยว่า เขียนเองต้องระวังตรงไหนบ้าง และไม่ทำตามแบบที่อาจารย์ให้อ่าน **描写** คือการบรรยายที่ต้องให้เห็นภาพ ต้องละเอียดเท่าที่ทำได้ เพื่อให้ภาพโผล่ขึ้นมาในหัวและไปอย่างต่อเนื่อง (ละ)*

*วินาทีที่เขียน คำที่โผล่มาในหัวคือ **大量のインプット** ค่ะ 5555 มันใช่มากยกย่องทฤษฎีนี้ขึ้นมาเลยค่ะ เริ่มจากกำหนดพล็อตก่อน อันนี้ไม่มีปัญหา เพราะเอาเรื่องติ่งมาเขียน (โดยพยายามให้คนที่ไม่ใช่ติ่งเรื่องนี้เข้าใจด้วย) แต่ปัญหาคือภาษาญี่ปุ่นค่ะ เขียนลื่นก็จริง มันก็ยังมีคำที่เราไม่ทราบบ้าง ทำให้เกิดอาการติดๆขัดๆอยู่เรื่อยๆ ทีนี้ เราก็ส่งไป แล้วได้รับคอมเมนท์จากเพื่อนมาค่ะ (ตอนเพื่อนอ่านเราเขินมากค่ะ มันติ่งมากจริงๆ 555) ส่วนที่ดี (ละ) / ส่วนที่ปรับปรุงได้ (ละ)*

การเขียนในครั้งนี้ได้อะไรหลายอย่างเลยค่ะ ก่อนอื่นเราได้รู้ว่าเราควรระวัง อย่าเขียนไม่ละเอียด จากนั้นเราลองเขียน เราก็พบจุดบอดของตัวเองที่บางส่วนเขียนไม่ละเอียดและไวยากรณ์ที่ผิดกระจุย 555 ค่อนข้างมีปัญหากับ tense คำช่วย และคำศัพท์บางตัวค่ะ แต่ได้คำแนะนำมาหลายอย่าง ทีนี้ก็จะระวังค่ะ ! เราเคยเขียนนิยายมาบ้าง อ่านนิยายก็มาพอสมควร แต่ไม่เคยได้เขียนเป็นภาษาญี่ปุ่นแบบนี้เลยค่ะ พอได้เขียนก็พบว่า เราก็พอทำได้นะ ! ดีใจมากๆเลยค่ะ สนุกมากๆด้วย โอกาสแบบนี้คงไม่มีมาบ่อยๆ น่าเสียดายจังค่ะ (ผู้เรียน No.16)

4. ตัวอย่างการเขียน blog ที่อธิบาย กิจกรรมที่ 5: เป็นผู้ฟังที่ดี

*ในห้องเรียน เราได้ฝึกเป็น **聞き手** การ **あいづち** 2 สัปดาห์ ครั้งแรกเป็นตอนที่ฟังเพื่อนเล่า **目に浮かぶ描写** และครั้งที่ 2 คือการฝึก **あいづち** โดยตรงเลย (ละ) ในครั้งแรก เรากลัวว่า **あいづち** ของเราจะไปรบกวนเพื่อน เลยคิดว่าพูดน้อย ๆ ไว้ดีกว่า ผลออกมาเป็นดังนี้*

*1. เราพูด **あいづち** ไป 7 ครั้งในเวลา 3 นาที 2 วินาที (เฉลี่ย 0.038 คำต่อนาที) 2. ในด้านความหลากหลายเราพูดแค่ **うん** ไป 4 ครั้ง ส่วนอีก 3 ครั้งคือการถามกลับคนเล่าเพื่อเช็คความเข้าใจของตัวเอง (ละ) 3. ระดับภาษาไม่มีการเปลี่ยนแปลง คงเป็นเพราะว่าเพื่อนก็พูดรูปธรรมดากับเราเหมือนกัน*

*จากนั้นเราก็ได้ฟังรายการวิทยุชื่อ **安住紳一郎の日曜天国** ทางช่อง TBS ซึ่งในรายการจะมีผู้ดำเนินรายการ 2 คน คนหนึ่งเป็นคนเล่าเรื่อง ส่วนอีกคนเป็นคนคอย **あいづち** ตามจังหวะให้การดำเนินรายการสนุกมากยิ่งขึ้น เราก็สังเกตการใช้ **あいづち** และจังหวะการตอบโต้ของคนที่ 2 ว่าเป็นอย่างไรบ้าง (ละ) หลังจากนั้นเราก็ได้ฟังเพื่อนเล่าเรื่องอีกครั้งในห้องเรียน ส่วนครั้งที่ 2 เราพยายามพูด **あいづち** เยอะ ๆ และหลากหลายตามที่ได้ยินในรายการวิทยุ และพยายามหาจังหวะพูดให้ดีขึ้น (ละ) และผลจึงออกมาเป็นดังนี้*

1. เราพูด ***あいづち*** *41 ครั้งในเวลา 2 นาที 45 วินาที (เฉลี่ย 0.248 คำต่อนาที)*

2. ในด้านความหลากหลาย เราพูด ***うん*** *ไปทั้งหมด 21 ครั้ง นอกนั้นเป็นคำที่แตกต่างกัน เช่น* ***そうですか、あーなるほど、うんわかった、へー優しい*** *เป็นต้น*

3. มีการเปลี่ยนระดับภาษาในตอนเริ่มนั่นคือ พูดคำว่า ***そうですか*** *ในครั้งแรกซึ่งเป็นระดับที่สุภาพ จากนั้นถึงเป็นภาษาระดับธรรมดาทั้งหมด*

จะเห็นความแตกต่างระหว่างครั้งแรกกับครั้งที่ 2 อย่างชัดเจนเลย ได้แก่

1. เฉลี่ยแล้วจำนวนครั้ง ครั้งที่ 2 ใช้ ***あいづち*** *เยอะกว่าครั้งที่ 1 552% หรือมากกว่า 6.5 เท่า*

2. ความหลากหลาย ครั้งแรกเราพูดแค่ ***うん*** *และถามข้อสงสัยที่ไม่แน่ใจ แต่ครั้งที่ 2 นอกจากคำว่า* ***うん*** *แล้ว เราก็มีการถามข้อสงสัยที่ไม่แน่ใจ และแสดงความคิดเห็นในเรื่องที่เพื่อนกำลังเล่าด้วย (ละ)*

3. ครั้งแรกไม่มีการเปลี่ยนแปลงระดับภาษา แต่ครั้งที่ 2 มีการเปลี่ยนแปลงระดับภาษาในตอนเริ่ม

ส่วนจังหวะในการพูดคิดว่าดีขึ้น (ละ)

เห็นได้ชัดเลยว่าหลังจากเรียนเรื่อง ***あいづち*** *เรามีการเปลี่ยนแปลงด้านการใช้* ***あいづち*** *แม้ตอนประมาณปี 2-3 ก็มีเรียนเรื่อง* ***あいづち*** *มาแล้ว แต่บางครั้งก็ลืมเรื่องความหลากหลายไป ตอนแรกก็ตอบ* ***うん*** *ไปอย่างเดียว (ละ) แต่พอได้เรียน ได้ลองฟังวิทยุแล้วถึงรู้ว่า ถ้าเราใส่* ***あいづち*** *ให้เยอะ ๆ และหลากหลายมากขึ้น (ละ) จะทำให้ทั้ง 2 ฝ่าย ทั้งผู้พูดและผู้ฟังสนุกมาก การเรียน* ***あいづち*** *ทำให้เราเห็นพัฒนาการตัวเองชัดเจนดี (ผู้เรียน No.2)*

4. วิธีดำเนินการวิจัยและผลการจัดการเรียนการสอน

งานวิจัยนี้ต้องการตอบคำถามวิจัยเกี่ยวกับผลของการจัดการเรียนการสอน ดังต่อไปนี้

(1) ระดับความยากของกิจกรรมที่ส่งเสริมการพัฒนาความสามารถของผู้เรียนกลุ่มเป้าหมายคืออะไร

(2) การจัดการเรียนการสอนดังกล่าวทำให้ผู้เรียนกลุ่มเป้าหมายเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างไร

คำถามวิจัยข้อที่ (1) จะดำเนินการวิจัยเชิงปริมาณ โดยเปรียบเทียบผลการประเมินก่อนและหลังทำกิจกรรมของผู้เรียนโดยใช้ CDs 15 ข้อความเป็นแบบการประเมิน การประเมินจะทำครั้งแรกก่อนผู้เรียนทำกิจกรรม และจะประเมินด้วยคำถามเดิมอีกครั้งหนึ่งเมื่อผู้เรียนทำกิจกรรมแต่ละครั้งเสร็จสิ้นลง

คำถามวิจัยข้อที่ (2) จะดำเนินการวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ และอ้างอิงวิธีวิจัยของ บิกส์และทัง (Biggs and Tang 2011, 29) ที่กล่าวไว้ใน 2.1 วิธีวิเคราะห์จะใช้ข้อความของผู้เรียนทุกคนใน blog ตั้งแต่กิจกรรมที่ 1-5[9] เป็นข้อมูลในการวิเคราะห์โดยจะรวบรวมข้อความที่แสดงการ “หันกลับไปไตร่ตรอง (reflect)” หรือทำการ languaging หลังจากนั้นจะวิเคราะห์เชิงคุณภาพด้วยการแบ่งกลุ่ม (categorize) ข้อความโดยพิจารณา "กริยา" หรือ "ภาคแสดง" ในส่วนที่ผู้เรียนแสดงความรู้สึก ความคิดเห็น หรือสรุปความ ตีความ วิเคราะห์ เช่น คำว่า “ประทับใจ” “สนุก” “สรุปได้ว่า... ” “สิ่งที่...คือ ...” “รู้ว่า... ” “ลองทำ... ” “ต่อไปต้องทำ... ” เป็นต้น การวิเคราะห์เชิงปริมาณจะ

[9] สำหรับกิจกรรมที่ 6 เนื่องจากเวลาการสอนไม่พอ จึงมิได้มอบงานให้ผู้เรียนเขียน blog แต่ให้นำเสนอ (presentation) หน้าชั้นเรียนเพื่อประเมิน (รายละเอียดใน 2.2.3) จึงไม่มีข้อความแสดงการไตร่ตรองในกิจกรรมที่ 6

พิจารณาในสองประเด็นคือ ข้อความในกลุ่มที่กำหนดปรากฏอยู่ใน blog ของ “ผู้เรียนทุกคน” หรือไม่ และปรากฏใน “ทุกกิจกรรม” หรือไม่ หากปรากฏในข้อความของผู้เรียนทุกคนและในทุกกิจกรรมจะมีความหมายว่ากลุ่มข้อความดังกล่าวมีปริมาณมาก หากปรากฏเพียงบางส่วนไม่ครบทุกคนและในทุกกิจกรรมจะมีความหมายว่ากลุ่มข้อความดังกล่าวมีปริมาณไม่มาก

4.1 ผลการวิเคราะห์เพื่อตอบคำถามวิจัยข้อที่ 1: ระดับความยากของกิจกรรมที่เหมาะสม

กิจกรรมที่มี CDs ครอบคลุมทุกระดับ (A2, B1, B2) คือกิจกรรมที่ 4 และกิจกรรมที่มี CDs ครอบคลุมสองระดับ (A2, B1) คือกิจกรรมที่ 1 และ 3 สำหรับกิจกรรมที่มี CDs ครอบคลุมเพียงระดับเดียว (B1 หรือ B2) คือ กิจกรรมที่ 2, 5 และ 6 ไม่มีกิจกรรมใดที่มี CDs ครอบคลุมทุกระดับ เนื่องจากระดับจะขึ้นอยู่กับเนื้อหาของกิจกรรม เช่น การแนะนำตัว จะมี CDs สูงสุดถึงระดับ B1 เท่านั้น

ระดับประเมินมี 4 ระดับคือ 1) ทำได้ด้วยตนเอง 2) ทำได้หากมีคนช่วย 3) จะเป็นเป้าหมายต่อไป 4) ยากยิ่งนัก ผู้เรียนจะประเมินตนเองผ่านข้อความของ CDs ทีละข้อ จำนวน 2 ครั้ง คือ ก่อนทำกิจกรรมและหลังทำกิจกรรม

ตามที่กล่าวใน 3.1 งานวิจัยนี้กำหนด CDs ในช่วงระดับ A2-B1-B2 ซึ่งเป็นขอบเขตที่กว้างพอสมควร ตารางที่ 3 แสดงผลการวิเคราะห์ที่จะทำให้กำหนดระดับที่เหมาะสมสำหรับการพัฒนาผู้เรียนกลุ่มเป้าหมายได้

ตารางที่ 3 แสดงผลการประเมินสองมิติคือก่อนทำกิจกรรม (ใช้คำว่า "ก่อน") และหลังจากผ่านกระบวนการเรียนรู้และสิ้นสุดกิจกรรมนั้นแล้ว (ใช้คำว่า "หลัง") โดยแสดงหน่วยเป็นร้อยละของจำนวนผู้เรียน

ตารางที่ 3 ผลการประเมินตนเองเปรียบเทียบก่อนทำกิจกรรมและหลังจากสิ้นสุดการทำกิจกรรม

กิจกรรมที่ 1 แนะนำตัว				
Can-do หมายเลข	1,2	1,2	3,4	3,4
ระดับตาม CEFR	A2	A2	B1	B1
จำนวนคน(%)	ก่อน	หลัง	ก่อน	หลัง
ทำได้ด้วยตนเอง	97.2	94.4	36.1	55.5
ทำได้หากมีคนช่วย	2.8	5.6	38.9	38.9
เป็นเป้าหมายต่อไป	0	0	25	5.6
ยากยิ่งนัก	0	0	0	0

กิจกรรมที่ 2 ออกแบบ Powerpoint กิจกรรมที่ 6 นำเสนอผลงาน				
Can-do หมายเลข	10	10	11	11
ระดับตาม CEFR	B1	B1	B1	B1
จำนวนคน(%)	ก่อน	หลัง	ก่อน	หลัง
ทำได้ด้วยตนเอง	66.7	72.2	16.6	33.3
ทำได้หากมีคนช่วย	22.2	22.2	66.7	61.1
เป็นเป้าหมายต่อไป	11.1	5.6	16.7	5.6
ยากยิ่งนัก	0	0	0	0

กิจกรรมที่ 3 เขียนแนะนำสถาบันลงโฮมเพจ				
Can-do หมายเลข	5	5	6	6
ระดับตาม CEFR	A2	A2	B1	B1
จำนวนคน (%)	ก่อน	หลัง	ก่อน	หลัง
ทำได้ด้วยตนเอง	44.4	38.9	11.1	16.7
ทำได้หากมีคนช่วย	38.9	55.6	55.6	72.2
เป็นเป้าหมายต่อไป	16.7	5.5	33.3	11.1
ยากยิ่งนัก	0	0	0	0

กิจกรรมที่ 4 พูดเล่าเรื่อง / เขียนบรรยาย						
Can-do หมายเลข	7	7	8	8	9	9
ระดับตาม CEFR	A2	A2	B1	B1	B2	B2
จำนวนคน (%)	ก่อน	หลัง	ก่อน	หลัง	ก่อน	หลัง
ทำได้ด้วยตนเอง	88.8	88.8	27.8	61.1	11.1	33.3
ทำได้หากมีคนช่วย	5.6	5.6	61.1	33.3	50	61.1
เป็นเป้าหมายต่อไป	5.6	5.6	11.1	5.6	33.3	5.6
ยากยิ่งนัก	0	0	0	0	5.6	0

กิจกรรมที่ 5 เป็นผู้ฟังที่ดี				
Can-do หมายเลข	12-14	12-14	15	15
ระดับตาม CEFR	B1	B1	B2	B2
จำนวนคน (%)	ก่อน	หลัง	ก่อน	หลัง
ทำได้ด้วยตนเอง	42.6	57.4	5.6	38.8
ทำได้หากมีคนช่วย	27.8	31.5	38.8	55.6
เป็นเป้าหมายต่อไป	27.8	11.1	50	5.6
ยากยิ่งนัก	1.8	0	5.6	0

จากตารางที่ 3 จะเห็นได้ว่า CDs ที่อยู่ในระดับ B1 และ B2 แสดงจำนวนผู้เรียนที่ตอบว่า "ทำได้ด้วยตนเอง" เพิ่มมากขึ้นหลังทำกิจกรรม (ส่วนที่ระบายสีเทา) และแสดงจำนวนผู้เรียนที่ตอบว่า “เป็นเป้าหมายต่อไป” หรือ "ยากยิ่งนัก" ลดลงหลังทำกิจกรรม (ส่วนที่ระบายสีเทาและมีกรอบล้อมรอบ) ในขณะที่ CDs ที่อยู่ระดับ A2 ในกิจกรรม 1,3,4 จะไม่พบความแตกต่างอย่างชัดเจน บางครั้งตัวเลขการประเมินก่อนและหลังทำกิจกรรมก็ไม่เปลี่ยนแปลงเลย เช่น กิจกรรมที่ 4 CDs หมายเลข 7 ระดับ A2

พัฒนาการของผู้เรียนในกิจกรรมที่มี CDs ในระดับ B2 จะชัดเจนมากกว่าระดับ B1 เช่น กิจกรรมที่ 5 CDs ระดับ B2 ร้อยละของผู้ตอบว่า “ทำได้ด้วยตนเอง” มีเพียง 5.6% ก่อนทำกิจกรรมแต่เพิ่มขึ้นเป็น 38.8% หลังทำกิจกรรม แสดงความต่างตัวเลขถึง +33.2 และร้อยละของผู้ตอบว่า “เป็นเป้าหมายต่อไป” ก่อนทำกิจกรรมมีถึงกึ่งหนึ่งหรือ 50% แต่ลดลงเหลือเพียง 5.6% หลังทำกิจกรรมแล้ว ซึ่งแสดงความต่างตัวเลขถึง -44.4

กิจกรรมที่มี CDs ที่อยู่ในระดับ B1 ความต่างของผลการประเมิน “ทำได้ด้วยตนเอง” ที่เพิ่มมากขึ้นก่อนทำกิจกรรมและหลังทำกิจกรรรมจะอยู่ในช่วง +5.6 ถึง +33.3 และความต่างของผลการประเมิน “เป็นเป้าหมายต่อไป” ที่ลดลงก่อนทำกิจกรรมและหลังทำกิจกรรมจะอยู่ในช่วง -5.5 ถึง -22.2 สำหรับกิจกรรมที่มี CDs ที่อยู่ในระดับ B2 ความ

ต่างของผลการประเมิน “ทำได้ด้วยตนเอง” ที่เพิ่มมากขึ้นก่อนทำกิจกรรมและหลังทำกิจกรรมจะอยู่ในช่วง +22.2 ถึง +33.2 ซึ่งเป็นการเพิ่มที่สูงขึ้นมาก และความต่างของผลการประเมิน “เป็นเป้าหมายต่อไป” ที่ลดลงก่อนทำกิจกรรมและหลังกิจกรรมจะอยู่ในช่วง -27.7 ถึง -44.4 ซึ่งแสดงการลดลงอย่างมากเช่นกัน

จากผลดังกล่าว ทำให้สรุปได้ว่า กิจกรรมที่มี CDs ที่อยู่ในระดับ B1 และ B2 แสดงการพัฒนาของผู้เรียนอย่างชัดเจนมากกว่ากิจกรรมที่มี CDs ที่อยู่ในระดับ A2 นอกจากนี้ กิจกรรมที่มี CDs ที่อยู่ในระดับ B2 จะแสดงการพัฒนามากกว่ากิจกรรมที่มี CDs ที่อยู่ในระดับ B1

4.2 ผลการวิเคราะห์เพื่อตอบคำถามวิจัยข้อที่ 2: ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างไร

ผลการจัดกลุ่มของข้อความโดยใช้ข้อความของผู้เรียนทุกคนใน blog มาวิเคราะห์ทำให้ทราบว่าผู้เรียนมีการหันกลับไปไตร่ตรอง (reflect) หรือทำการ languaging ในลักษณะที่แตกต่างกัน แบ่งได้เป็น 5 กลุ่ม ดังต่อไปนี้

1) เกิดความรู้สึกดี (comfort) ยกตัวอย่างข้อความ ได้แก่

1. *(เปรียบเทียบกับการพูดแนะนำตัวต่อหน้าเพื่อนครั้งแรก) รู้สึกตัวเองพูดได้น่าสนใจมากขึ้น (ละ) แต่ที่ดีใจมากก็คือ พูดครั้งนี้ไม่ค่อยตื่นเต้นเท่าครั้งแรกแล้วแล้ว (ละ) พอเลิกประหม่าแล้วก็พูดได้ลื่นกว่าเดิมไม่ตะกุกตะกักแล้ว อันนี้ปลื้มมากน้ำตาจะไหล (ผู้เรียน No.2, กิจกรรม 1)*

2. *หนังสือที่อาจารย์ให้มาศึกษาชื่อว่า (ละ) พอได้ลองอ่านก็พบว่าเป็นหนังสือที่น่าสนใจและมีประโยชน์มากเพราะในชีวิตมหาวิทยาลัยรวมไปถึงการทำงาน เราก็ยัง*

จำเป็นต้องใช้ Power point (ละ) เท่าที่ได้อ่านมีหลายหัวข้อที่ชอบและคิดว่าเป็นประโยชน์ เช่น... (ละ) (ผู้เรียน No.4, กิจกรรม 2)

*3. อ.จึงแนะนำ **紹介文** ของมหาวิทยาลัยในญี่ปุ่นมาให้ลองศึกษาเป็นตัวอย่างดู ซึ่งมหาวิทยาลัยที่เราประทับใจและสามารถนำมาเป็นแนวทางได้คือ มหาวิทยาลัยโอกินาว่า (ละ) เราอ่านแล้วก็รู้สึกว่า นี่แหละ!!! ใช่ที่อยากเขียนเลย (ละ) คิดว่าวิธีสอนการเขียนแบบนี้ดีมากค่ะ เพราะการเรียนวิชาเขียนที่ผ่านมา เราจะได้รับคำสั่งให้เขียนแบบนี้ๆ ทั้งๆที่ภาษาและไวยากรณ์ก็ยังไม่แน่น ทำให้เขียนไม่รู้เรื่องและไม่เข้าใจ แต่การเขียนไปทีละขั้นตอนแบบนี้ ทำให้เราเข้าใจสิ่งที่เราอยากสื่อมากขึ้น และเขียนได้ดีขึ้น (ผู้เรียน No.1, กิจกรรม 3)*

*4. รู้สึกว่า **タスク　描写文** นี่หนักหนาสาหัสมาก แต่ได้ลองทำอะไรที่ไม่เคยทำถือว่าได้ท้าทายตัวเองมาก 555 เพราะปกติก็คงไม่คิดจะเขียนเรื่องยาวแถมยากแบบนี้ 5555 สนุกดีค่ะ (ผู้เรียน No.13, กิจกรรม 4)*

5. จากการได้มาเรียน (ละ) ทำให้เราใช้ได้อย่างเป็นธรรมชาติมากขึ้น ซึ่งจุดนี้คิดว่าจะทำให้เราดูเหมือนพูดภาษาญี่ปุ่นได้เก่ง เหมือนเราได้ก้าวข้ามไปอีกขั้น (ละ) Task อันนี้สนุกที่สุดเลย (ผู้เรียน No.17, กิจกรรม 5)

ข้อความในกลุ่มนี้มีจำนวนหนึ่ง ไม่ได้ปรากฏในทุกกิจกรรมและในทุก blog ของผู้เรียน เป็นกลุ่มที่แสดงให้เห็นถึงทัศนคติการเรียนรู้ (learning attitude) เชิงบวกของผู้เรียน

2) สรุปการเรียนรู้เนื้อหา (content) ยกตัวอย่างข้อความ ได้แก่

1. หัวข้อที่อาจารย์กำหนดให้พูดคือ 1. คำทักทาย 2. ชื่อ 3. กำลังวิจัยเรื่องอะไรอยู่ 4. เวลาเครียด ๆ จะทำอะไรคลายเครียด (ละ) หลังจากนั้นอาจารย์ก็เปิด (วีดิโอ) การแนะนำตัวของคนญี่ปุ่นให้ดู (ละ) จนได้ข้อสรุปออกมาหลายอย่างค่ะ... (ละ) 1. ในการแนะนำตัวของคนญี่ปุ่นที่ได้ดูไปแต่ละคนจะพูดอธิบายเกี่ยวกับเรื่องที่ตัวเองวิจัยอยู่เพื่อให้คนฟังเข้าใจได้ง่ายขึ้น 2. มีการเชื่อมโยงกันสิ่งที่คนอื่นๆพูดไปก่อนหน้า 3. (ละ) จะ

*เห็นว่าคำที่คนญี่ปุ่นไม่ใช้ แต่คนไทยจะใช้กันเยอะคือ **私** และ **今** นอกจากนั้นแล้วยังมีคนไทยที่จบการแนะนำตัวด้วย **ありがとうございます** ด้วย ซึ่งไม่มีคนญี่ปุ่นคนไหนใช้ (ผู้เรียน No.5, กิจกรรม 1)*

2. สิ่งสำคัญที่ปกติควรรู้อยู่แล้วแต่ไม่ได้ทำตามคือ 1 slide = 1 message และการเขียนให้สั้น กระชับ เข้าใจง่ายที่สุด (Keep it short and simple) (ผู้เรียน No.2, กิจกรรม 2)

*3. มีปัญหาอยู่สองที่ค่ะ 1) collocation ของคำ (ละ) **印刷技術に関する展覧会が行われています**。โดนขีดเส้นใต้มาตรงนี้ค่ะ สรุปว่าคำว่า **展覧会** นิยมใช้คู่กับกริยาพวก **開かれる、開催される** มากกว่าค่ะ (ละ) (ผู้เรียน No.13, กิจกรรม 3)*

ข้อความในกลุ่มนี้มีปรากฏในทุกกิจกรรมและใน blog ของผู้เรียนทุกคน เป็นการสรุปเนื้อหาการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น เทคนิคและวิธีการใช้ของผู้เรียนหรือสิ่งที่ได้เรียนรู้จากการอ่านศึกษาผ่านสื่อ ฯลฯ บางครั้งต้องใช้ทักษะการเปรียบเทียบบ้างแต่ไม่ชัดเจนและลึกซึ้งนักไม่ได้สร้างความรู้ใหม่

3) เปรียบเทียบภาษาญี่ปุ่น (comparison) ยกตัวอย่างข้อความ ได้แก่

*1. หลังจากที่ได้ดูการแนะนำตัวของคนญี่ปุ่นแล้วก็รู้สึกว่าแตกต่างมากเลยค่ะ (ละ) มีการอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับสิ่งที่เค้าพูดด้วย เช่น พอพูดว่ากำลังวิจัยเรื่องอะไรอยู่ ก็มีการอธิบายเพิ่มเติมด้วยภาษาง่ายๆให้เพื่อนเข้าใจ (ละ) งานคราวนี้คือ อาจารย์ให้นำงานของตัวเองไปลงใน lang-8 ซึ่งเป็นเว็บไซต์ที่ให้ชาวต่างชาติมาเขียนไดอารี่หรือเขียนข้อความใด ๆ ลงไปแล้วก็จะมีเจ้าของภาษานั้นมาช่วยตรวจไวยากรณ์ให้ (ละ) **私は昔から、よく頑張ったと言われた**。ประโยคนี้มีคนญี่ปุ่นช่วยแก้จาก **頑張った** เป็น **頑張る** ค่ะ พอลองสืบค้นจากอินเตอร์เน็ตแล้วก็พบว่ามีการใช้ทั้ง 2 แบบเลยค่ะ แต่มีคน*

*ญี่ปุ่นถึง 2 คนมีแก้เป็น **頑張る** มาให้ (ละ) น่าจะเป็นเพราะว่าประโยคนี้ใช้ในความหมายที่ว่า เป็นคนที่พยายามอยู่เสมอค่ะ แต่ถ้าใช้ **頑張った** น่าจะใช้ในการการเล่าประสบการณ์อย่างเช่น **頑張った経験** อะไรแบบนี้มากกว่า (ผู้เรียน No.8, กิจกรรม 1)*

*2. เพราะฉะนั้นแล้ว สิ่งสำคัญที่สุดในการเขียน **紹介文** ก็คือ "ผู้อ่าน" นั่นเองค่ะ (ละ) ท่านผู้อ่านอาจลองใช้วิธีจินตนาการว่าเวลาเราอ่าน **紹介文** เราอยากอ่านงานแบบไหน งานแบบไหนที่ดึงดูดใจ งานแบบไหนที่แค่เห็นก็อยากกดข้าม ประโยคแบบไหนที่อ่านแล้วง... (ผู้เรียน No.10, กิจกรรม 3)*

3. ส่วนสิ่งที่ได้เรียนรู้จากการดูงานเขียนของเพื่อน ๆ ก็คือ เราได้เห็นไอเดียงานเขียนซึ่งต่างคนก็ต่างสไตล์ เหมือนได้ input ดี ๆ อีกมากมาย ด้านภาษาอาจจะดีในระดับหนึ่ง แต่ที่สำคัญคือได้เห็นความคิด วิธีเล่าเรื่อง เทคนิคต่าง ๆ มากมาย เช่น...(ละ) (ผู้เรียน No.9, กิจกรรม 4)

*4. ด้านล่างนี้ **（表 1）** เป็นตารางเปรียบเทียบประเมินการใช้ **あいづち** ของตัวเอง(คร่าวๆ) ก่อนทำTask 1 และ 2 **（自己評価）** ฟังเพื่อนเล่าเรื่องครั้งที่ 1 **（一回目『赤ちゃん』）** / ฟังเพื่อนเล่าเรื่องครั้งที่ 2 **（二回目『秘密』）***

- *＝ใช้ × ＝ไม่ใช้เลย ＊ ไม่ได้นับจำนวนครั้งเพราะเรื่องที่ฟังไม่ใช่เรื่องเดียวกัน*

表１：あいづちのバリエーション

あいづち	（事前） 自己評価	一回目 『赤ちゃん』	二回目 『秘密』
うん系	●	●	●
あー系	×	×	×
そう（ね、か）	「そうだね・そうだな」 「そうなんだ」	×	×
その他	「いいね・いいな」		繰り返し 「カップルね」 「整形？」
	納得 「なるほど」		感情を表す表現 「やさしい」 「やばい」等
			「へー」
ハイ系	●	×	●
エー系	×	×	×
そうです（ね、か）	×	×	×
その他	×	×	×
スピーチレベルシフト	ある	なし	ある

*ด้านปริมาณ การใช้รอบที่ 2 ใช้ **あいづち** มากขึ้น ด้านคุณภาพ มีความหลากหลายของคำ/สำนวนที่ใช้มากขึ้นบ้าง มีการสลับใช้รูปสุภาพกับธรรมดาในตอนต้นเรื่อง(สุภาพ) ใช้ถี่ขึ้น (ละ) ในครั้งที่ 2 ยังรู้สึกว่าตัวเองยังไม่ stick อยู่กับเรื่องที่เพื่อนเล่าอยู่ดีค่ะ สังเกตว่าจะมีบางช่วง เช่น ช่วงกลางๆเรื่องที่มีแต่ 「うん」 หรือเงียบไปเลย ถ้าจะให้ดียิ่งขึ้นควรจะมีความหลากหลายของการใช้มากกว่านี้ (ผู้เรียน No.10, กิจกรรม 5)*

ข้อความในกลุ่มนี้มีปรากฏในทุกกิจกรรมและใน blog ของผู้เรียนทุกคน ข้อความแสดงการเปรียบเทียบตนเองก่อนทำกิจกรรมและหลังทำกิจกรรม (มิติของเวลา) หรือเปรียบเทียบภาษาญี่ปุ่นตนเองกับคนอื่น เช่น เพื่อน คนญี่ปุ่น (มิติของเนื้อหา) เป็นต้น การเปรียบเทียบมีทั้งระดับการเปรียบเทียบแบบผิวเผิน ซึ่งมีความต่อเนื่องใกล้เคียงกับการสรุปความหรือข้อความในกลุ่มข้อ 2. และมีระดับการเปรียบเทียบแบบลึกซึ้ง ซึ่งส่งผลให้เกิดการค้นพบตนเองหรือค้นพบข้อเท็จจริงบางอย่างที่เป็นความรู้ใหม่ที่ต้องผ่านการสังเกต เปรียบเทียบกับความรู้เก่าและใช้ทักษะการวิเคราะห์ที่ลึกซึ้งมากกว่าการสรุปเนื้อความ

4) วิเคราะห์ ประเมินความสามารถตนเอง (competency) ยกตัวอย่างข้อความ ได้แก่

1. *ปัญหาที่พบว่าตัวเองยังทำได้ไม่ดีคือการยึดติดกับต้นฉบับภาษาไทยมากเกินไป การเขียนเป็นย่อหน้าเดียวทำให้อ่านและเข้าใจประเด็นยาก อีกปัญหาหนึ่งที่พบคือ การเลือกใช้คำและไวยากรณ์ที่ผิด(ละ) เช่น... (ผู้เรียน No.8, กิจกรรม 3)*

2. *อีกอย่างหนึ่งที่รู้สึกว่าตัวเองอ่อนแอ ขอ **内省** (reflection) คือ คิดโครงเรื่องแฟนตาซีล้ำๆ หรือเรื่องแต่งไม่ค่อยได้ แล้วก็ใช้คำศัพท์แต่ศัพท์ง่ายๆค่ะ ก็เลยรู้สึกอยากปรับปรุงฝึกฝนตัวเองตรงนี้ด้วย (ผู้เรียน No.11, กิจกรรม 4)*

3. *อีกเรื่องที่คิดว่าต้องปรับปรุงคือ **タイミング** ที่จะพูด **あいづち** (ละ) ซึ่งต่างจากตอนฟังคนญี่ปุ่นพูดที่เค้าจะพูด **あいづち** ตอนอีกฝ่ายพูดจบประโยคแล้ว วิธีตอบรับที่ดีคิดว่าควรพูดหลังเพื่อนพูดจบประโยคน่าจะโอเคกว่า เปรียบเทียบครั้งแรกกับครั้งที่ 2 ถึงแม้จะมีพัฒนาการมากขึ้นจากเดิม แต่ก็ยังใช้ไม่ถูกวิธีจนกลายเป็นการใช้มากเกินไป (**過剰般化** overgeneralization) ด้วย (ผู้เรียน No.1, กิจกรรม 5)*

ข้อความในกลุ่มนี้มีจำนวนไม่มาก ไม่ปรากฏในทุกกิจกรรมและใน blog ของผู้เรียนทุกคน กลุ่มนี้มีความต่อเนื่องจากกลุ่มข้อความในข้อ 3. แต่ผู้เรียนจะไม่เพียงเปรียบเทียบหรือวิเคราะห์ "เนื้อหา" เท่านั้น ผู้เรียนใช้ทักษะการวิเคราะห์ดังกล่าวเพื่อประมวลผลและย้อนกลับมาประเมินความสามารถของตนเอง กลุ่มนี้จะใช้ทักษะการเปรียบเทียบการวิเคราะห์ การประเมินความสามารถประกอบด้วย

5) เชื่อมโยงเพื่อนำไปสู่การวางแผนหรือการใช้จริง (connection) ยกตัวอย่างข้อความ ได้แก่

1. *รู้สึกได้ถึงความยากของการสร้างงานเขียนเลย คนเขียนได้ต้องรู้ประโยค คำศัพท์เยอะมากๆ ถึงจะแต่งได้ดีมากๆ ส่วนใหญ่เพื่อนในห้องที่เขียนดีๆ กันก็เป็นคนอ่านหนังสือเยอะชะด้วย ผมควรเริ่มอ่านหนังสือมั้งดีมั้ย (ละ) หลังจากนี้ก็จะพยายามต่อไปครับ (ผู้เรียน No.14, กิจกรรม 4)*

*2. โอเค ภาษาญี่ปุ่นเราไม่แย่หรอก แต่ก็มีส่วนที่ยังต้องระวัง (ละ) ซึ่งจริง ๆ พวกนี้น่าจะแก้ได้จากการเอามาอ่านทบทวน เช็คดี ๆ ก่อน (ละ) มันจะได้มองได้แบบ **客観**มากขึ้น อีกส่วนก็คือพวก **表現** ค่ะ ที่มันยังเพิ่มได้อีก วันหลังควรต้อง **意識**มากขึ้นเวลาอ่านนิยายแล้วค่ะ ปกติชอบอ่านผ่าน ๆ คือมันก็มีอันที่จำได้บ้าง แต่ถ้าตั้งใจสังเกตคงได้อะไรมากขึ้นค่ะ (ผู้เรียน No.13, กิจกรรม 4)*

3. หลังจากเรียนแล้ว (ละ) มีโอกาสสไกป์กะเพื่อนคนญี่ปุ่นพอดีค่ะ เลยลองสังเกตตัวเองดูเบาๆ คำที่พูดบ่อยมากๆ ในการเม้ามอยเมื่อวานคือ ถ้าไม่ขำจริง จะไม่หัวเราะค่ะ แล้วก็พูด 「うん」 เวลาจะบอกให้รู้ว่า เออ เรากำลังฟังอยู่นะ ได้พูดอยู่แค่นั้นแหละค่ะ กับ 「へー」 ซักสองสามครั้ง (ละ) แทบไม่ได้ใช้คำว่า 「そう？」「ほんと？」 เลย (ผู้เรียน No.11, กิจกรรม 5)

ข้อความในกลุ่มนี้มีจำนวนไม่มาก ไม่ปรากฏในทุกกิจกรรมและในผู้เรียนทุกคน ผู้เรียนเขียนข้อความกลุ่มนี้เพื่อเชื่อมโยงสิ่งที่ได้ค้นพบเข้ากับการวางแผนหรือนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ นำไปใช้ปฏิบัติจริงเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่ลึกซึ้งขึ้น ใช้ทักษะการวิเคราะห์ ทักษะการประเมิน และทักษะการวางแผนเพื่อไปใช้ปฏิบัติจริง

กลุ่มข้อความที่พบในทุกกิจกรรม ได้แก่ กลุ่ม 2) สรุปการเรียนรู้เนื้อหา (ต่อจากนี้จะเรียกว่า content) และ 3) เปรียบเทียบภาษาญี่ปุ่น (ต่อจากนี้จะเรียกว่า comparison) ซึ่งพบในทุกกิจกรรมและใน blog ของผู้เรียนทุกคน จึงมีสัดส่วนของข้อความมากกว่ากลุ่มอื่น สำหรับกลุ่ม 1) เกิดความรู้สึกดี (ต่อจากนี้จะเรียกว่า comfort) 4) วิเคราะห์ประเมินความสามารถตนเอง (ต่อจากนี้จะเรียกว่า competency) 5) เชื่อมโยงเพื่อนำไปสู่การวางแผนหรือการใช้จริง (ต่อจากนี้จะเรียกว่า connection) ไม่พบใน blog ของผู้เรียนทุกคนและในทุกกิจกรรม สามารถแสดงสัดส่วน (เชิงเปรียบเทียบ) ของการปรากฏของข้อความ ได้เป็นแผนภาพต่อไปนี้

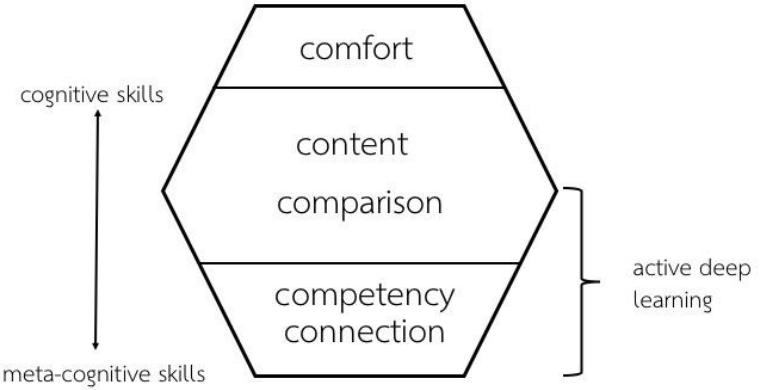

แผนภาพที่ 4 แผนภาพแสดงข้อความแต่ละกลุ่มเชิงเปรียบเทียบ

ส่วนที่สัมพันธ์กับทักษะด้านปัญญา (cognitive skills) คือ กลุ่ม content และ กลุ่ม comparison ที่ต้องใช้ทักษะการสรุปความและเปรียบเทียบขั้นต้น ส่วนที่สัมพันธ์กับทักษะอภิปัญญา (meta-cognitive skills) คือกลุ่ม comparison ที่เป็นการเปรียบเทียบที่ลึกซึ้ง เช่น การเปรียบเทียบที่ใช้ทักษะการวิเคราะห์เพื่อสร้างองค์ความรู้ใหม่ กลุ่ม competency ที่ใช้ทักษะการวิเคราะห์ การประเมิน และกลุ่ม connetction ที่ใช้ทักษะการวางแผนและการเชื่อมโยง สำหรับส่วนที่ผลักดันให้เกิด active deep learning คือกลุ่มที่ใช้ทักษะอภิปัญญา (meta-cognitive skills) มากกว่าทักษะด้านปัญญา (cognitive skills)

แผนภาพที่ 4 ตรงกลางของแผนภาพหรือกลุ่ม content และ กลุ่ม comparison จะครองพื้นที่มากกว่าส่วนอื่น ซึ่งแสดงความหมายว่าปริมาณของข้อความในกลุ่มทั้งสองครอบคลุมทุกกิจกรรมและผู้เรียนทุกคน สำหรับกลุ่มอื่น ๆ จะมีพื้นที่น้อยกว่าในเชิงเปรียบเทียบ แสดงความหมายว่า ไม่ใช่ผู้เรียนทุกคนที่แสดงลักษณะหรือทักษะดังกล่าวและไม่มีข้อความในกลุ่มดังกล่าวในทุกกิจกรรม แผนภาพที่ 4 ชี้ให้เห็นว่าทักษะด้านปัญญาและทักษาอภิปัญญามีความต่อเนื่องกัน กลุ่ม comparison ซึ่งพบในผู้เรียนทุกคน

และในทุกกิจกรรม จะมีทั้งระดับเปรียบเทียบแบบผิวเผิน (ขั้นต้น) และระดับที่เปรียบเทียบแบบลึกซึ้ง แสดงความคาบเกี่ยวกันของทักษะด้านปัญญาและทักษะอภิปัญญา

5. อภิปรายผล

งานวิจัยนี้ออกแบบการเรียนการสอนโดยใช้ 6 กิจกรรมเพื่อพัฒนาความสามารถผู้เรียนในระดับที่เหมาะสมหรือสูงกว่าผู้เรียนหนึ่งระดับ (i+1) การออกแบบกิจกรรมอ้างอิงผลคำตอบแบบสอบถามของผู้เรียนและ CDs ตามกรอบของ CEFR ประกอบกับผลการประเมินความสามารถทางการพูดที่กนกวรรณ (Kanokwan 2560, 184) สรุปไว้ เมื่อนำผลการประเมิน CDs ก่อนทำกิจกรรมและหลังฝึกฝนมาเปรียบเทียบกัน ทำให้ทราบว่าระดับของ CEFR ที่ผู้เรียน “รู้สึก” หรือ “ประเมิน” ได้ว่ามีการพัฒนาขึ้นคือระดับ B2 เป็นอันดับที่หนึ่ง และ B1 เป็นอันดับที่สอง สำหรับกิจกรรมที่ผู้เรียนคิดว่าได้พัฒนามากที่สุดคือกิจกรรมที่ 5 “เป็นผู้ฟังที่ดี” และ กิจกรรมที่ 4 “พูดเล่าเรื่อง/เขียนบรรยาย” ซึ่งสองกิจกรรมนี้มี CDs ระดับ B2 ประกอบอยู่

การที่ระดับ B1 และ B2 เป็นระดับที่เหมาะสมหรือส่งเสริมการพัฒนาผู้เรียนมากที่สุดมีความหมายอย่างไร กนกวรรณ (Kanokwan 2560) แสดงผลความสามารถทางการพูดของผู้เรียนกลุ่มเดียวกันในระดับชั้นปี 4 ก่อนจบการศึกษา ไว้ดังนี้

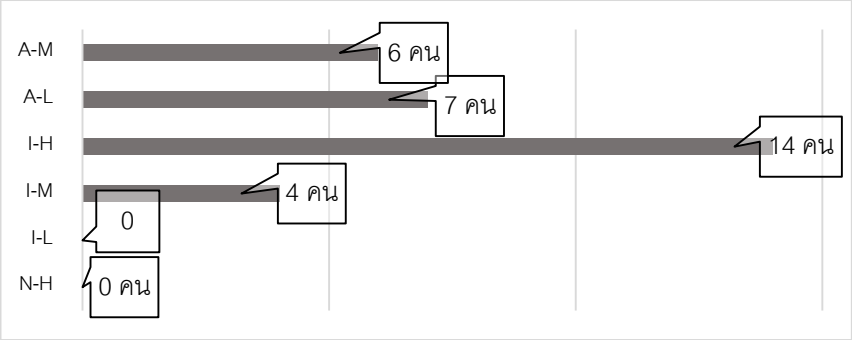

แผนภาพที่ 5 ผลการวัดระดับความสามารถทางการพูด OPI
ของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นเป็นวิชาเอกชาวไทย
ในชั้นปีที่ 4 คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในแต่ละระดับ (คน) (N=31)
(Kanokwan 2560, 184)
(คำย่อ A = Advanced, I = Intermediate, N = Novice, L= Low,
M=Middle, H = High)

จากแผนภาพที่ 5 ทำให้ทราบว่าความสามารถของผู้เรียนชั้นปี 4 ก่อนจบการศึกษาอยู่ในช่วงระดับ I-M ถึง A-M ซึ่งตรงกับระดับ B1-B2 ตามกรอบ CEFR (ตามแผนภาพที่ 1 Kondo 2012) โดยผู้เรียนก่อนจบการศึกษา 58% จะอยู่ในระดับ I-M, I-H หรือ B1 ตามกรอบ CEFR และผู้เรียน 42% จะอยู่ในระดับ A-L, A-M หรือตรงกับ B2 ตามกรอบ CEFR กนกวรรณ (Kanokwan 2560, 189) อ้างอิงผลการวิจัยที่กล่าวว่าระดับความสามารถทางภาษาต่างประเทศสำหรับประกอบอาชีพควรจะอยู่ระดับ Advanced เป็นอย่างต่ำ และการพัฒนาผู้เรียนส่วนใหญ่หรือ 58% ก่อนจบการศึกษาให้ไปถึงระดับ Advanced ให้ได้มากที่สุดเป็นสิ่งที่ควรคำนึงถึงต่อไป

วิชาภาษาศาสตร์ประยุกต์เป็นวิชาที่มีนิสิตชั้นปีที่ 3 (33.3%) และ 4 (66.7%) ศึกษาร่วมกัน จากผลการประเมินตนเองก่อนทำกิจกรรมและหลังฝึกฝนทำให้ทราบว่า การ

ออกแบบการเรียนการสอนของวิชานี้สามารถพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนให้ใกล้เคียงกับระดับ B2 หรือใกล้เคียงระดับ Advanced ได้ โดยเฉพาะการจัดกิจกรรมในลักษณะของกิจกรรมที่ 4 และ 5 ที่แสดงความต่างผลการประเมินตนเองที่ชัดเจน การตั้งเป้าหมายระดับที่เหมาะสมของกิจกรรมสำหรับการเรียนการสอนในอนาคตควรตั้งอยู่ในระดับ B1 และ B2 และฝึกฝนให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาได้ถึงระดับ B2 ให้ได้มากที่สุด

นอกจากนี้ งานวิจัยนี้ยังออกแบบการเรียนการสอนให้ผู้เรียนเขียนบันทึกการเรียนรู้ลงใน blog ด้วย จากการวิเคราะห์ข้อความใน blog ของผู้เรียนตลอด 15 สัปดาห์ ทำให้ทราบว่าผู้เรียนมีทัศนคติการเรียนรู้เชิงบวก และผู้เรียนทุกคนเขียนบันทึกใน blog ว่าตนเองสามารถรับรู้ถึงการพัฒนาภาษาญี่ปุ่นของตนได้ ขอยกตัวอย่างความเห็นของผู้เรียนสามคนที่แสดงความเห็นในภาพรวมเกี่ยวกับวิชานี้ไว้ ดังต่อไปนี้

1. *(ผู้เรียน No.7) มันเป็นวิชาที่ดีและมีประโยชน์สำหรับการไปแลกเปลี่ยนมาก ๆ นะ เพราะในทุกคาบสัดส่วนการเรียนคือ input 30% และ output 70% พูดง่าย ๆ คือฝึกปฏิบัติล้วน ๆ* ***タスク*** *ที่คิดว่าได้พัฒนามากที่สุดคือที่เกี่ยวกับการเขียน ทั้ง* ***説明文*** *และ* ***空想（作）文*** *เพราะรู้สึกว่ามันต่างจากวิชา writing ที่เรียนมาตั้งแต่ปีสองนิดหน่อย เป็นการเขียนที่ไม่เคยเขียนมาก่อน และที่สำคัญคือไม่มีการชี้แนะใด ๆ ก่อน ลงมือเขียนก่อนเลย แล้วค่อยขัดเกลาไปเรื่อย ๆ* ***タスク*** *พูดก็ทำเยอะเหมือนกัน แต่อันนี้ฝึกมาตั้งแต่คอนเวอร์ปีหนึ่ง ก็เหมือนได้ฝึกมากขึ้น (โดยเฉพาะเรื่องข้อดีข้อเสียตัวเอง มีทั้งในคาบนี้ คาบไรท์ และคาบคอนเวอร์พร้อม ๆ กัน เหมือนได้ทำซ้ำกันสามรอบ) สิ่งที่ทำให้รู้สึกถึงพัฒนาการ (ทั้งขึ้นและลง) ของตัวเองก็คือการเขียนบล็อกนี่แหละ ปกติแล้วถ้าแค่รับฟีดแบ็คจากอาจารย์ อายแป๊บเดียวก็ลืม แต่พอต้องมาเขียนทุกอาทิตย์ๆ มันก็ทำให้ความอายนั้นเป็นรูปเป็นร่างมากขึ้น (ฮา) อายยังไง อายทำไม อายแล้วยังไงต่อ ก็ต้องจับความคิดความเข้าใจเหล่านั้นมาเขียนให้เป็นรูปธรรม ก็เหมือนทำให้เข้าใจตัวเองมากขึ้น*

นิดหนึ่ง เข้าหลักการที่ว่า "เจ็บจนกว่าจะจำ" (ละ) ...แต่ก็จะไม่ปฏิเสธว่าวิชานี้มันหนัก ในคาบคุณต้องเป็น active learner (ข้อนี้อาจจะทำได้ไม่ดีเท่าไหร่ ขอโทษค่ะ ฮือ) อย่างน้อยต้องพูด ต้องเขียน ต้องร่วมกิจกรรม กลับบ้านไปก็ต้องทำการบ้านและเขียนบล็อกส่งแทบทุกอาทิตย์ (บางอาทิตย์หลายงานด้วย) บวกกับวิชาอื่น ๆ ในปีสามแล้วมันทั้งหนักทั้งเหนื่อยจนลงวิชาอื่นเพิ่มไม่ได้เลยทีเดียว (อันนี้ก็แล้วแต่คนนะ) บางทีถ้ามีเวลาเยอะ ๆ อาจจะเรียนสนุกกว่านี้ ทุ่มเทกับงานได้มากกว่านี้

โดยสรุปแล้ว คิดว่าวิชานี้เป็นวิชาที่เหนื่อย แต่สนุก และได้ติดตามตัวเองแบบเรียลไทม์สำหรับคนที่ยังลังเลว่าจะลงดีไหมก็ขอแนะนำว่า "ลองดู เดี๋ยวก็รู้ว่าไหวไม่ไหว"

2. (ผู้เรียน No.9) ผมก็จะขอมาสรุปพัฒนาการด้านภาษาญี่ปุ่นที่ได้เกิดขึ้นกับตัวผมหลังจากจบคอร์สวิชานี้ไป

***การเขียน :** หลัก ๆ เลยที่รู้สึกได้คือการเขียนได้พัฒนาขึ้น ทุกคนน่าจะจำ **アウトプット仮説** ของ Swain กันได้ใช่ไหมครับ ความรู้สึกของผมคือตามทฤษฎีนั้นเลยครับ ตอนแรกที่ได้เขียนงานออกมาแต่ละชิ้น ไม่ว่าจะเป็น HP **紹介文** หรือจะ **描写文** ก็ตาม พบว่าจะมีอุปสรรคต่าง ๆ นานา ที่ทำให้เราเขียนไม่ได้ รู้ตัวว่ายังมีสิ่งที่เราไม่รู้ ยังทำไม่ได้ เป็นช่องว่างระหว่างสิ่งที่เราอยากสื่อออกไปกับสิ่งที่เราเขียนได้จริง ๆ ในวิชานี้อาจารย์ก็จะลองให้เราได้ลอง output ก่อน แล้วพอเห็นจุดที่เรายังขาดไป อาจารย์ก็จะเติมเต็มพวกเราด้วย input ที่ดี ซึ่งเจ้าของภาษาเป็นผู้เขียน อาจารย์ก็จะให้พวกเราได้ลองสังเกตสำนวนการใช้ภาษาของพวกเรา แล้วก็มาสรุปประเด็นกันว่า ถ้าอยากเขียนงานเขียนลักษณะนี้ ควรใช้ภาษาลักษณะใดจึงจะเป็นธรรมชาติ พอได้มาเขียนจริง ๆ output ครั้งต่อ ๆ มาก็เลยได้ลองใช้สำนวนเหล่านี้ ก็รู้สึกว่างานเขียนตัวเองพัฒนาขึ้นมาจริง ๆ*

*อย่างเช่นในงานเขียน **描写文** พอเรารู้ว่าคนญี่ปุ่นมักใช้สำนวน **～ている、～ていく、～てくる** การใช้ **複合動詞** การใช้คำบอกเวลาเป็นระยะ ๆ เราก็ลองเอามาใช้ดู อย่างไรก็ตาม เมื่อมาลองวิเคราะห์ย้อนมองตัวเองจาก **タスク** ที่ผ่าน ๆ มาก็พบว่าในส่วนที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการเขียน เราทำได้ดีขึ้นจริง ๆ เช่น การแบ่งย่อหน้าในงาน*

*ประเภท **紹介文** การขึ้นต้น ลงท้าย การใช้คำบอกเวลา ในงานประเภท **描写文** เป็นต้น แต่หากเป็นเรื่องของคลังคำศัพท์นับว่ายังเป็นจุดอ่อนอยู่ เพราะว่ายังเทียบไม่ได้เลยกับเจ้าของภาษา จากนี้ก็ต้องพยายามเรียนรู้ผ่าน input ภาษาญี่ปุ่นที่ดีต่อไป*

***การพูด** : ส่วนในด้านการพูดก็สามารถแบ่งได้ทั้งส่วนที่เราเป็นผู้พูดเองจริง ๆ กับการเป็นผู้ฟังที่ดี คอยตอบคู่สนทนาของเรา ในส่วนที่ตัวเองต้องเป็นคนพูดเองนั้นก็พบว่า input ของคนญี่ปุ่นที่อาจารย์ให้ลองอ่านก็ช่วยให้เห็นแนวโน้มรูปแบบภาษาและลำดับความที่คนญี่ปุ่นพูดกันจริง ๆ เช่นใน **タスク** แนะนำตัว ก็ได้เลียนแบบการใช้สำนวนแบ่งประเด็นที่จะพูดเป็น **専門は…、ストレス解消に行うことは…** ส่วนตอนจบก็ลงท้ายด้วย **よろしくお願いします** จะพบว่าถ้าเป็นเรื่องรูปแบบภาษาก็มีพัฒนาการโดยใช้สำนวนและรูปแบบที่คนญี่ปุ่นใช้กันจริง ๆ มากขึ้น ก็เหมือนกับด้านการเขียนครับ ยิ่งได้ output หลายครั้งก็ยิ่งเห็นความเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น ส่วนปัญหาที่พบว่ายังมีอยู่ก็คือเรื่องคลังคำศัพท์ซึ่งเป็นเรื่องระยะยาวต้องสั่งสมกันไป ดังนั้นจึงต้องพยายามสั่งสมกันต่อไปด้วยการรับ input ดี ๆ แล้วพยายามนำศัพท์เหล่านั้นมาผ่านกระบวนการเรียนรู้บ่อย ๆ เพื่อให้เข้าไปอยู่ใน long-term memory ของเราต่อไป ส่วนอีกปัญหาหนึ่งคือเรื่องการพูดตะกุกตะกัก ยอมรับว่าหลังกลับจากภาษาญี่ปุ่น โอกาสพูดภาษาญี่ปุ่นก็น้อยลงไป ก็คงต้องพยายามหาโอกาสฝึกพูดอย่างสม่ำเสมอครับ ส่วนเรื่องการเป็นผู้ฟังที่ดีรู้สึกว่าตัวเองได้เรียนรู้และพัฒนาขึ้นพอสมควรเหมือนกัน ได้ยินจากในคาบว่าเพื่อน ๆ น้อง ๆ ก็ชอบ **タスク** นี้ อาจจะเพราะว่าเป็นเรื่องที่เรียนรู้ได้ผ่านการสังเกต ไม่ต้องใช้คลังคำศัพท์มากนัก เพียงแต่ต้องรู้จักใส่ใจคู่สนทนาก็จะทำได้ดีขึ้น รู้ว่าจังหวะไหนควรโต้ตอบ จังหวะไหนยังไม่ควร ควรโต้ตอบด้วย **あいづち** ใดบ้าง เป็นต้น*

ไม่เพียงแต่ด้านการพูดและการเขียนภาษาญี่ปุ่นเท่านั้น ในคาบนี้ยังได้เรียนรู้เกี่ยวกับการดีไซน์เบื้องต้นอีกด้วย นับว่าเป็นประโยชน์อย่างมาก เพราะลำพังแค่การใช้ภาษา หากสื่อได้ไม่น่าสนใจก็ดึงดูดใจผู้รับสารไม่ได้ แต่หากรู้จักวิธีการนำเสนอที่ดี ก็จะทำให้การ

สื่อสารมีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยสรุปแล้ว ในวิชานี้ผมก็ได้เรียนรู้ทั้งด้านตัวภาษาเอง และการนำภาษาไปใช้ ผ่านกระบวนการการเรียนรู้ตามหลักภาษาศาสตร์ประยุกต์ ทำให้มีพัฒนาการอย่างเห็นได้ชัดทั้งในด้านการพูดและการเขียน สอดคล้องกับชื่อบล็อกที่ได้ตั้งไว้ แม้ว่าเทอมนี้จะเหนื่อยมาก แต่ก็สนุกกับการได้เรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ

*3. (ผู้เรียน No.10) เนื้อหาวิชาคร่าวๆ ประมาณนี้ค่ะ เรียนเกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้ภาษาตปท. ตั้งแต่ Input → Output เนื้อหาเกี่ยวกับวิธีการสอน （**教授法**）และวิธีการเรียน โดยสรุปคือเน้นพัฒนาการเรียนภาษาญปของตัวเองจากการศึกษา Output (เขียน **内省** ลงบล็อก) **目的：客観的に自分の学びを内省し解決策を見つけていく***

งานส่วนมากคือ เขียน blog เกี่ยวกับสิ่งที่ได้เรียนรู้ เหมือนที่กำลังเขียนอยู่ตอนนี้ สำหรับคนที่ชอบเขียนอยู่แล้วก็ไม่ถือเป็นเรื่องยากลำบากอะไร กลับกลายเป็นสนุกด้วยซ้ำไป ส่วนตัวผู้เขียน สนุกกับการคิด Content บล็อกทุกๆอาทิตย์ค่ะ วันนี้จะเขียนเรื่องนี้จากมุมมองไหนดีนะ วันนี้จะใส่รูปอะไรลงไปตกแต่งเนื้อหาดีนะ วันนี้จะพูดคุยอะไรกับคนอ่านดีนะ มันเป็นความสุขเล็กๆทุกๆสัปดาห์ที่ทำให้เรายิ้มได้เสมอ (ละ)

วิชานี้สอนให้เราไม่หยุดพัฒนาตัวเอง ไม่กลัวที่จะทำผิดพลาด แต่สอนให้รู้จักเอาข้อผิดพลาดตรงนั้นไปแก้ไขพัฒนาตัวเองให้ดียิ่งขึ้น ตรงนี้เป็นอะไรที่เปิดโลกการเรียนภาษาให้กับนิสิตตาดำๆคนนี้มาก หลายครั้งที่เรากลัวการทำผิด กลัวเขียนผิด กลัวพูดผิด จนสุดท้ายความกลัวเหล่านี้มาปิดกั้นโอกาสที่จะได้เรียนรู้สิ่งใหม่ ไม่อยากให้คำว่า "การบ้านเยอะ" มาเป็นอุปสรรคให้หลายคนไม่ลงเรียนหรือถอนทิ้งทีหลัง (ละ) อยากให้ลองคิดดูอีกนิดว่า มันคุ้มรึเปล่าที่จะยอมปล่อยโอกาสที่เราจะได้เรียนรู้วิธีการพัฒนาตนเองให้ลอยไป

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาเนื้อหาของ blog ของผู้เรียนแต่ละคน พบว่ามีความแตกต่างด้านความลึกซึ้งของการ "ไตร่ตรอง" ระหว่างผู้เรียน และยังมีจุดที่ควรพัฒนา

ผู้เรียนให้เป็นผู้เรียนที่ตื่นตัวและไตร่ตรองได้ลึกซึ้งมากขึ้น ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนทุกคนใช้ทักษะสรุปเนื้อความและทักษะการเปรียบเทียบได้ มีข้อความแสดงทักษะดังกล่าวปรากฏใน blog ของผู้เรียนทุกคนและทุกกิจกรรม หรือกล่าวอีกอย่างหนึ่งคือผู้เรียนทุกคนใช้ทักษะด้านปัญญา (cognitive skills) ได้เป็นอย่างดี แต่มีผู้เรียนบางส่วนเท่านั้นที่แสดงการใช้ทักษะการเปรียบเทียบที่ลึกซึ้งขึ้น เช่น เปรียบเทียบความรู้เก่าและใหม่ วิเคราะห์ข้อมูล ประเมินตน วางแผนเพื่อนำไปใช้หรือมีการใช้ทักษะอภิปัญญา (meta-cognitive skills)

ผลการวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่าทักษะด้านปัญญาเป็นทักษะที่พัฒนาได้ง่ายกว่าทักษะอภิปัญญา และทำให้ทราบว่าผู้สอนควรเข้าไปช่วยเหลือหรือกระตุ้นผู้เรียนเพื่อผลักดันให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะให้ไปสู่ระดับที่สูงขึ้นหรือเป็นทักษะอภิปัญญา ผู้สอนควรตระหนักว่าการสรุปความ การเปรียบเทียบในระดับผิวเผิน (ทั้งก่อนและหลังทำกิจกรรม หรือการเปรียบเทียบภาษาญี่ปุ่นของตนเองกับของเพื่อนและเจ้าของภาษา) เป็นสิ่งที่ผู้เรียนทุกคนทำได้ แต่การเปรียบเทียบเชิงวิเคราะห์ การเชื่อมโยง การประเมินตนเอง การวางแผน หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือทักษะอภิปัญญาเป็นสิ่งที่ยังยากสำหรับผู้เรียน

6. บทสรุปและข้อเสนอแนะ

งานวิจัยนี้ออกแบบการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนแบบตื่นตัวและไตร่ตรอง โดยให้ความสำคัญกับ "กระบวนการเรียนรู้ (learning process)" และ "กระบวนการทางปัญญา (cognitive process)" เพื่อนำไปสู่ active deep learning การเรียนการสอนเริ่มจากการให้ทำกิจกรรมก่อน (task-preceded class) การคัดเลือกกิจกรรมใช้ผลของแบบสอบถามที่ผู้เรียนตอบประกอบ และมีการประเมินความสามารถ

ก่อนเรียนด้วย CDs 15 ข้อความตามระดับของกรอบ CEFR ที่คัดสรรมา หลังจากให้ผู้เรียนทำกิจกรรมแล้ว จะให้ผู้เรียนไตร่ตรองช่องว่างระหว่างสิ่งที่พูดหรือเขียนได้กับสิ่งที่อยากพูดหรือเขียนให้ได้ ก่อนที่ผู้สอนจะให้ข้อมูล (input) ของเจ้าของภาษาและเครื่องมือการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนนำไปเปรียบเทียบและไตร่ตรองและเขียนบันทึกการเรียนรู้ลงใน blog

ข้อมูลวิจัยที่ใช้วัดผลการจัดการเรียนการสอนจะใช้ผลต่างของการประเมิน CDs 15 ข้อความก่อนทำกิจกรรมและหลังจากฝึกฝนแล้ว และจะใช้ข้อความที่ผู้เรียนเขียนสะท้อนความคิดของตนใน blog มาวิเคราะห์ประกอบด้วย ผลการวิจัยทำให้ทราบว่าระดับที่มีความเหมาะสมในการตั้งเป้าหมายของวิชานี้อยู่ในระดับ B1-B2 ตามกรอบ CEFR และทำให้ทราบว่าผู้เรียนทุกคนสามารถใช้ทักษะทางปัญญาหรือ cognitive skills เช่น ทักษะการสรุปและการเปรียบเทียบได้ แต่มีผู้เรียนบางส่วนเท่านั้นที่ใช้ทักษะในระดับที่สูงขึ้นที่เรียกว่าทักษะอภิปัญญาหรือ meta-cognitive skills

ในการจัดการเรียนการสอนในครั้งต่อไปจึงเสนอว่า 1. ควรตั้งเป้าหมายสำหรับกิจกรรมในชั้นเรียนไว้ที่ระดับ B1-B2 จะทำให้เกิดการพัฒนาได้สูงสุด 2. ควรกระตุ้นให้ผู้เรียนไตร่ตรองให้ลึกซึ้งมากกว่าการสรุปความหรือแสดงทัศนคติการเรียนรู้ เช่น ผู้สอนอาจจะ "กระตุ้นด้วยคำถาม" ใน blog ของผู้เรียนแต่ละคนที่ยังไม่ได้ใช้ทักษะอภิปัญญาหรือยังใช้น้อย เพื่อให้ผู้เรียนคิดและไตร่ตรองให้ลึกซึ้งมากขึ้น นอกจากนี้ ผู้สอนอาจจะกำหนด rubrics ที่จะช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนใช้ทักษะอภิปัญญามากขึ้น

การจัดการเรียนการสอนในครั้งนี้นับว่าประสบความสำเร็จในระดับหนึ่ง ผู้เรียนทุกคนรู้สึกถึงพัฒนาการของตนสังเกตจากผลต่างการประเมินก่อนทำกิจกรรมและหลังจากฝึกฝน ถึงแม้ว่าผู้เรียนทุกคนอาจจะไม่ได้พัฒนาจนถึงทักษะอภิปัญญาในทุกกิจกรรม แต่ผู้เรียนทุกคนแสดงการใช้ทักษะทางปัญญา ได้แก่ การสรุปความและการเปรียบเทียบจำนวนมาก และผู้เรียนมีทัศนคติการเรียนรู้เชิงบวก แต่จะต้องนำสิ่งที่ค้นพบในงานวิจัยนี้ไปพัฒนาและออกแบบการเรียนการสอนเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนได้พัฒนาไปสู่ทักษะในระดับที่สูงขึ้น

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

Kanokwan Laohaburanakit, Katagiri กนกวรรณ เลาหบูรณะกิจ คะตะกิริ. 2560 Radab Kwam Samaat Kaan Phut lea Naewnoom Kaan Chai Ruub Phasaa khong Phuurian Phasaa Yiipun pen Wicha Eak Chawthai nai Khana Aksorasaat Chulalongkorn Mahawitthiyalai ระดับความสามารถการพูดและแนวโน้มการใช้รูปภาษาของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นเป็นวิชาเอกชาวไทยในคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย [Oral Proficiency Levels and Likely Use of Language Forms among Thai University Students Majoring in Japanese]. *Warasarn Aksorasat* [Journal of Letters] 46: 171-207.

Ruam Blog Address Phurian Phasasaat Yipun Prayuk รวม blog address ผู้เรียนภาษาศาสตร์ภาษาญี่ปุ่นประยุกต์ [Blog Address of Students in Applied Japanese Linguistics Classs]. http://chulaappjapling.blogspot.com/, accessed June 10, 2017.

ภาษาต่างประเทศ

Biggs, Johns & Tang, Catherine. 2011. *Teaching for Quality Learning at University*. Berkshire: The Society for Research into Higher Education & Open University Press.

Bonwell, Charles C. (n.d.). *Active learning: Creating Excitement in the Classroom.* https://www.ydae.purdue.edu/lct/hbcu/documents/

Active_Learning_Creating_Excitement_in_the_Classroom.pdf, accessed September 1, 2017.

Kajiura, Makoto **梶浦真**. 2015. *Active learning no Kiso Chishiki: Katsudoutekina Jugyouzukuri e no Approach* **アクティブラーニングの基礎知識—活童的な授業づくりへのアプローチ** [The Fundamentals of Active Learning: An Approach to Design Active Learning Classroom]. Saitama: Kyouiku Houdou Publishing.

Kondo-Brown Kimi **近藤ブラウン妃美**. 2012. *Nihongo kyoushi no tame no hyouka nyuumon* **日本語教師のための評価入門** [Introduction to Assessment for Japanese Language Teachers]. Tokyo: Kuroshio Publishing.

Krashen, Stephen. 1980. The Input Hypothesis. In *Current Issues in Bilingual Education*, ed. Jame E. Alatis., 168-180. Washinton, DC: Georgetown University Press.

Matsushita, Kayo & Ishii, Terumasa **松下佳代・石井英真**. 2016. *Active learning no Hyouka* **アクティブラーニングの評価** [Assessment of Active Learning]. Tokyo: Toshindo Publishing.

Mizokami, Shinichi **溝上慎一**. 2014. *Active Learning to Kyoujugakushuu Paradigm no Tankan* **アクティブラーニングと教授学習パラダイムの転換** [Active Learning and Paradigm Shift in Learning]. Tokyo: Toshindo Publishing.

Schön, Donald A. 1983. *The Reflective Practitioner: How Professionals Think in Action.* London: Temple Smith.

Schraw, Gregory & Dennison, Rayne Sperling. 1994. Assessing Metacognitive Awareness. *Contemporary Educational Psychology* 19: 460-475.

Swain, Merrill. 1993. The Output Hypothesis: Just Speaking and Writing Aren't Enough. *The Canadian Modern Language Review* 50: 158-164.

Swain, Merrill. 2006. Language, Agency and Collaboration in Advanced Second Language Proficiency. . In Byrnes H. (Ed.), *Advanced Language Learning: The Contribution of Halliday and Vygotsky*, 95-108. London-New York: Continuum.

Vygotsky, L.S. 1978. *Mind in Society: The Development of Higher Psychological Processes*, M. Cole, V. John-Steiner, S. Scribner, E. Souberman, eds. MA: Harvard University Press.

York-Barr, J., Sommers, W.A., Ghere, G.S., & Montie, J. 2001. *Reflective Practice to Improve Schools: An Action Guide for Educators*. Thousand Oaks, CA: Corwin Press.

The American Council on the Teaching of Foreign Languages. 1999. *ACTFL-OPI Tester Manual*. Verginia: The American Council on the Teaching of Foreign Languages.

The Japan Foundation. 2010. *Minna no Can-do Site*. https://jfstandard.jp/cando/top/ja/render.do accessed January 5, 2017.

Morishige, Yuta **森重湧太**. 2016. *Isshou Tsukaeru Miyasui Shiryou no Design Nyuumon* **一生使える見やすい資料のデザイン入門** [A Lifelong Guide to Designing Easily Comprehensible Documents]. Tokyo: Impress Books.

ภาคผนวก : rubrics สำหรับประเมินการเขียน blog ของนิสิต

	หัวข้อ	แบบอุดมคติ	แบบมาตรฐาน	แบบต้องปรับปรุง
การออกแบบ (เต็ม 8 คะแนน) keywords: เข้าใจง่าย เป็นระบบ ดึงดูด ชัดเจน	การใช้สี ขนาดอักษร ภาพประกอบ การออกแบบ	ความอ่านง่าย ตัวอักษรสีชัดเจน ขนาดใหญ่ มีภาพประกอบที่เหมาะสม การออกแบบโดยรวมสวยงามและอ่านง่าย 2 คะแนน	อ่านง่ายในระดับหนึ่ง สีและขนาดตัวอักษรชัดเจนในระดับหนึ่ง มีภาพประกอบบ้าง การออกแบบโดยรวมใช้ได้ 1 คะแนน	ผู้อ่านต้องใช้ความพยายามในการเพ่งอ่าน เนื่องจากสีของตัวอักษรและขนาดไม่เหมาะสม บางบทความควรมีภาพประกอบ ขาดความใส่ใจเรื่องการออกแบบ ทำให้เป็น blog ที่เข้าใจยาก 0 คะแนน
	วัตถุประสงค์ สารบัญ การจัดเรียงบทความ	สามารถเข้าถึงวัตถุประสงค์ได้ทันที มีการจัดทำสารบัญหรือรายชื่อบทความอย่างเป็นระบบและเข้าใจง่าย เช่น มีตัวเลขกำกับ 2 คะแนน	เข้าถึงวัตถุประสงค์ สารบัญ และรายชื่อบทความได้แต่ต้องใช้ความพยายามในระดับหนึ่งจึงจะเห็นภาพรวมของวัตถุประสงค์และสารบัญ 1 คะแนน	เข้าถึงวัตถุประสงค์ สารบัญ และรายชื่อบทความได้ยาก การเรียงลำดับไม่เป็นระบบ ต้องใช้เวลาในการค้นหา หรือทำให้ไม่ทราบว่ามีอะไรที่ไหน 0 คะแนน

	หัวข้อ	แบบอุดมคติ	แบบมาตรฐาน	แบบต้องปรับปรุง
การออกแบบ (เต็ม 8 คะแนน) keywords: **เข้าใจง่าย เป็นระบบ ดึงดูด ชัดเจน**	ความยาวแต่ละบทความ	ความยาวเหมาะสม ไม่ยาวและสั้นไป อ่านได้ภายใน 3-5 นาที มีประเด็นที่ต้องการสื่อในแต่ละบทความอย่างชัดเจน 2 คะแนน	บางบทความยาวไป บางบทความสั้นไป มีประเด็นที่ต้องการสื่อในแต่ละบทความ แต่บางครั้งไม่ชัดเจน 2 คะแนน	บทความส่วนใหญ่มีขนาดไม่เหมาะสม ต้องใช้เวลาอ่านมากกว่า 10 นาทีขึ้นไป ประเด็นที่ต้องการสื่อไม่ค่อยชัดเจนเป็นการเขียนไปเรื่อย ๆ จนทำให้สับสน 1 คะแนน
	ความน่ารักสวยงาม	ความน่ารัก สวยงามในภาพรวมที่จะดึงดูดให้คนอ่านเข้ามาอ่าน การใช้ลูกเล่น เช่น ระบายจุดที่สำคัญให้เด่น มีวิดีโอหรือเสียงประกอบ สามารถดึงดูดคนอ่านให้เข้าถึงหรืออยากติดตาม 2 คะแนน	มีความน่ารักสวยงามในภาพรวมในระดับหนึ่ง สามารถดึงดูดให้คนเข้ามาอ่านได้ในระดับหนึ่ง 1 คะแนน	ไม่ค่อยพิถีพิถันเรื่องความน่ารักสวยงาม เช่น มีแต่ตัวอักษรทำให้ไม่สามารถดึงดูดผู้อ่านได้ 0 คะแนน

	หัวข้อ	แบบอุดมคติ	แบบมาตรฐาน	แบบต้องปรับปรุง
เนื้อหา(ปริมาณ) (เต็ม 10 คะแนน) keywords: **จำนวน ครบถ้วน สม่ำเสมอและต่อเนื่อง ลองใช้จริง**	จำนวนบทความ	มีจำนวนบทความทั้งสิ้นอย่างน้อย 10 บทความ (หลังกลางภาคอย่างน้อย 4 บทความ) แต่ละบทความ มีการจับประเด็นแสดงการเรียนรู้อย่างน้อย 1 จุด 2 คะแนน	มีจำนวนบทความทั้งสิ้น 6-9 บทความ (หลังสอบกลางภาคน้อยกว่า 4 บทความ) แต่ละบทความ มีการจับประเด็นแสดงการเรียนรู้อย่างน้อย 1 จุด 1 คะแนน	มีจำนวนบทความทั้งสิ้นน้อยกว่า 6 บทความ (หลังสอบกลางภาคน้อยกว่า 2 บทความ) บางบทความไม่ได้แสดงประเด็นการเรียนรู้อย่างชัดเจน 0 คะแนน
	งานที่ได้รับมอบหมาย	มีงานที่ได้รับมอบหมายนำไปใส่ blog ครบถ้วน 2 คะแนน	มีงานที่ได้รับมอบหมายนำไปใส่ blog เกือบครบถ้วน 1 คะแนน	ไม่ได้ส่งงานที่ได้รับมอบหมาย หรือไม่นำไปใส่ blog หรือมีน้อย 0 คะแนน
	การค้นคว้าเพิ่มเติม	มีการค้นคว้าเพิ่มเติมเขียนลงในบทความมากกว่า 80% ของบทความทั้งหมด 2 คะแนน	มีการค้นคว้าเพิ่มเติมเขียนลงในบทความมากกว่า 50% ของบทความทั้งหมด 1 คะแนน	มีการค้นคว้าเพิ่มเติมบางครั้งแต่น้อยกว่า 50% ของบทความ 0 คะแนน

	หัวข้อ	แบบอุดมคติ	แบบมาตรฐาน	แบบต้องปรับปรุง
เนื้อหา(ปริมาณ) (เต็ม 10 คะแนน) keywords: จำนวนครบถ้วน สม่ำเสมอและต่อเนื่อง ลองใช้จริง	การนำไปลองใช้ (เขียน พูด)	มีการนำความรู้ที่เรียนรู้ไปลองใช้เขียนหรือพูดมากกว่า 6 ครั้ง 2 คะแนน	มีการนำความรู้ที่เรียนรู้ไปลองใช้เขียนหรือพูด 2-6 ครั้ง 1 คะแนน	มีการนำความรู้ที่เรียนรู้ไปลองใช้เขียนหรือพูดน้อยกว่า 2 ครั้ง 0 คะแนน
	การทำอย่างต่อเนื่อง	มีการอัพ blog อย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง เช่น ทุกสัปดาห์ เป็นต้น 2 คะแนน	มีการอัพ blog บ้างแต่อาจจะไม่สม่ำเสมอ 1 คะแนน	มีการอัพ blog น้อยมาก เช่น ตอนต้นเทอม ตอนกลางเทอม และปลายเทอม เท่านั้น 0 คะแนน
เนื้อหา(คุณภาพ) (เต็ม 17 คะแนน) keywords: บรรลุวัตถุประสงค์ มีการเปลี่ยนแปลงตนเอง สร้างสรรค์ การมีส่วนร่วม ทำประโยชน์ให้ผู้อื่น ขอบคุณ ทัศนคติ ความสุข	การไตร่ตรอง	มีการแสดงการคิดไตร่ตรอง เช่น “จากที่...ทำให้รู้ว่า...ทำให้ค้นพบว่า ...จริง ๆ แล้ว..นั่นเอง... ทำไม...ก็เพราะ.... อยากรู้เลย..และเห็นความแตกต่างว่า...ฉันเปลี่ยนไปคือ....ต่อไปจะต้องไม่พูด... ต่อไปต้องใช้...รู้ว่าคนญี่ปุ่นเป็น....จากการ...” 3 คะแนน	มีการแสดงการคิดไตร่ตรองบ้างแต่ไม่ชัดเจน ส่วนมากเป็นการนำเสนอความรู้ใหม่ (knowledge) ที่ไปค้นคว้ามาเท่านั้น 2 คะแนน	ไม่ปรากฏการแสดงการคิดไตร่ตรอง เป็นการนำเสนอความรู้ใหม่ (knowledge) ที่ไปค้นคว้ามาเท่านั้น 1 คะแนน

	หัวข้อ	แบบอุดมคติ	แบบมาตรฐาน	แบบต้องปรับปรุง
เนื้อหา(คุณภาพ) (เต็ม 17 คะแนน) keywords: บรรลุวัตถุประสงค์ มีการเปลี่ยนแปลงตนเอง สร้างสรรค์ การมีส่วนร่วม ทำประโยชน์ให้ผู้อื่น ขอบคุณ ทัศนคติ ความสุข	การบรรลุวัตถุประสงค์	สุดท้ายบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้หรือไม่ หรือมีแนวโน้มที่จะบรรลุวัตถุประสงค์หรือไม่ มีการวัดผลหรือสรุปอย่างชัดเจนในตอนท้ายว่าตนเองบรรลุวัตถุประสงค์หรือไม่ หากบรรลุบางส่วน มีการวิเคราะห์หรือไม่ว่าทำไมจึงไม่บรรลุทั้งหมด และจะแก้ไขหรือนำไปพัฒนาการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของตนอย่างไรต่อไป 3 คะแนน	สุดท้ายบรรลุวัตถุประสงค์ในระดับหนึ่ง มีการวัดผลแม้จะไม่ค่อยชัดเจน มีการวิเคราะห์ตนเองว่าทำไมจึงบรรลุวัตถุประสงค์หรือไม่บรรลุวัตถุประสงค์ แต่ไม่ชัดเจนนัก 2 คะแนน	สุดท้ายไม่อาจจะเรียกได้ว่าบรรลุวัตถุประสงค์ และไม่ได้แสดงว่าจะพยายามทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ 1 คะแนน
	มีพัฒนาการ	เมื่อเทียบกับจุดตั้งต้น มีการพัฒนาเกิดขึ้นจริง (ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งหรือจากการทำ task ในชั้นเรียน) ดูจาก output ที่ผู้เรียนใส่ใน blog และท่าที ทัศนคติและ **内省** ในภาพรวม	เมื่อเทียบกับจุดตั้งต้นมีการพัฒนาเกิดขึ้นจริงในระดับหนึ่ง (ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งหรือจากการทำ task ในชั้นเรียน) แต่ไม่ชัดเจนมาก	เมื่อเทียบกับจุดตั้งต้นไม่เห็นการพัฒนาของผู้เรียน ท่าทีและทัศนคติในการเรียนรู้จำเป็นต้องปรับปรุง

	หัวข้อ	แบบอุดมคติ	แบบมาตรฐาน	แบบต้องปรับปรุง
เนื้อหา(คุณภาพ)(เต็ม 17 คะแนน) keywords: บรรลุวัตถุประสงค์ มีการเปลี่ยนแปลงตนเอง สร้างสรรค์ การมีส่วนร่วม ทำประโยชน์ให้ผู้อื่น ขอบคุณ ทัศนคติ ความสุข			ท่าที ทัศนคติและ **内省** ในภาพรวมใช้ได้ แต่ไม่ดีเลิศ	เมื่อเทียบกับจุดตั้งต้น ไม่เห็นการพัฒนาของผู้เรียนท่าทีและทัศนคติในการเรียนรู้ จำเป็นต้องปรับปรุง
		3 คะแนน	2 คะแนน	1 คะแนน
	ภาษาที่ใช้	ใช้ภาษาไทย (หรือภาษาญี่ปุ่น หากใช้ในการอธิบาย) ที่เข้าใจง่าย นึกถึงผู้อ่าน ไม่ทำให้ผู้อ่านสับสน หรือสนุกทำให้น่าติดตาม	ใช้ภาษาไทย (หรือภาษาญี่ปุ่น หากใช้ในการอธิบาย) ที่เข้าใจในระดับหนึ่ง ผู้อ่านตามทัน น่าติดตาม	ใช้ภาษาไทย (หรือภาษาญี่ปุ่น หากใช้ในการอธิบาย) ที่เข้าใจยาก หรือไม่สุภาพ หรือมีการว่ากล่าวผู้อื่น ไม่สร้างสรรค์
		2 คะแนน	1 คะแนน	0 คะแนน

	หัวข้อ	แบบอุดมคติ	แบบมาตรฐาน	แบบต้องปรับปรุง
เนื้อหา(คุณภาพ) (เต็ม 17 คะแนน) keywords: บรรลุวัตถุประสงค์ มีการเปลี่ยนแปลงตนเอง สร้างสรรค์ การมีส่วนร่วม ทำประโยชน์ให้ผู้อื่น ขอบคุณ ทัศนคติ ความสุข	การมีส่วนร่วม	ผู้เขียนบทความได้เข้าไปให้ comment ใน blog อื่นเกิน 10 ครั้ง (และมากกว่า 4 blogs) และได้ให้ความคิดที่สร้างสรรค์ที่เป็นประโยชน์ เวลาได้รับ comment จากผู้อื่นมีการขอบคุณกลับไป และมีทัศนคติที่จะนำไปปรับปรุงภาษาญี่ปุ่นของตนหรือโต้แย้งด้วยเหตุผล (ไม่ใช่ความรู้สึก) กับ comment นั้น 2 คะแนน	ผู้เขียนบทความได้เข้าไปให้ comment ใน blog อื่น 2-10 ครั้ง (และมากกว่า 2 blogs) และได้ให้ความคิดที่สร้างสรรค์เป็นประโยชน์ ผู้ได้รับ comment มีการขอบคุณผู้ให้ comment มีทัศนคติที่จะนำไปปรับปรุงภาษาญี่ปุ่นของตนหรือโต้แย้งด้วยเหตุผล(ไม่ใช่ความรู้สึก) กับcomment นั้น 1 คะแนน	ผู้เขียนบทความได้เข้าไปให้ comment ใน blog อื่นน้อยกว่า 2 ครั้ง (น้อยกว่า 1 blog) ไม่มีส่วนร่วมในการให้ความคิดสร้างสรรค์ต่อผู้อื่น 0 คะแนน
	ความน่าสนใจ	การเลือกตัวอย่าง มีรูปแบบการนำเสนอ (ไม่จำเป็นต้องเป็นการเขียน essay อย่างเดียว) ที่โดดเด่นน่าสนใจ มีเอกลักษณ์ของตนเอง ชวนให้ติดตาม 2 คะแนน	การเลือกตัวอย่าง มีรูปแบบการนำเสนอ (ไม่จำเป็นต้องเป็นการเขียน essay อย่างเดียว) ที่น่าสนใจ ชวนให้ติดตาม 1 คะแนน	การเลือกตัวอย่างมีรูปแบบการนำเสนอแบบเดียว ไม่ชวนให้ติดตาม หรือทำให้รู้สึกว่าไม่น่าสนใจ 0 คะแนน

	หัวข้อ	แบบอุดมคติ	แบบมาตรฐาน	แบบต้องปรับปรุง
เนื้อหา(คุณภาพ) (เต็ม 17 คะแนน) keywords: บรรลุวัตถุประสงค์ มีการเปลี่ยนแปลงตนเอง สร้างสรรค์ การมีส่วนร่วม ทำประโยชน์ให้ผู้อื่น ขอบคุณ ทัศนคติ ความสุข	ทัศนคติ การเรียนรู้	แสดงทัศนคติอยากเรียนรู้ในหัวข้อของตนอย่างชัดเจน มีความสุขและรู้สึกสนุกในการเรียนรู้ผ่านบทความที่เขียน (ถ่ายทอดความรู้สึกนั้นมาถึงผู้อ่านได้ดี) 2 คะแนน	มีการแสดงทัศนคติอยากเรียนรู้ในหัวข้อของตน มีความสนุกในการเรียนรู้ผ่านบทความที่เขียนในระดับหนึ่ง 1 คะแนน	ผู้อ่านรับรู้ได้ว่าผู้ทำ blog ไม่ค่อยอยากทำblog หรือไม่อยากเรียนรู้ หรือไม่มีความสุขสนุกในการเรียนรู้และการทำ blog 0 คะแนน
	รวม	**35 คะแนน(เต็ม)**	**20 คะแนน(ผ่าน)**	**4 คะแนน(ตก)**